

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **VELKÁ PECKA s.r.o.**, IČ: 030 24 130
sídlem Sokolovská 100/94, 186 00 Praha 8 - Karlín
zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2024, sp. zn. S3-2022-358, č. j. 7957/1.30/23-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2024, sp. zn. S3-2022-358, č. j. 7957/1.30/23-4 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný změnil výrok I. písm. e) rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro hlavní město Prahu (dále též „*správní orgán I. stupně*“ nebo „*oblastní inspektorát práce*“) ze dne 14. 6. 2023, č. j. 16207/3.30/22-12 (dále též

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

„prvostupňové rozhodnutí“) tak, že slova „dle ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti“ se nahrazují slovy „dle ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023“ a ve zbývajícím odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně se rovněž domáhala zrušení prvostupňového rozhodnutí.

2. Ve správním řízení byla žalobkyně mimo jiné uznána vinnou přestupkem uvedeným v ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále také jen „ZoZ“), kterého se dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 ZoZ, osmi osobám.
3. Za přestupky byla žalobkyni v souladu s ust. § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) a podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) ZoZ uložena pokuta ve výši 2 500 000 Kč.
4. Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí uložil prvostupňový orgán žalobkyni nahradit náklady správního řízení v částce 1 000 Kč.

II. Žaloba

5. Námitky žalobkyně uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
6. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající ve vnitřní rozpornosti. Žalovaný nelogicky a bez bližšího odůvodnění konstatuje, že pro vyvození znaku ekonomické závislosti není rozhodná nominální výše poskytované odměny. Na druhou stranu odůvodňuje naplnění tohoto znaku závislé práce právě vyšší částek, které kurýři, resp. přepravci žalobkyni za poskytnutí služeb na základě rámcových smluv o přepravě fakturovali.
7. V *druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný se dostatečně nezabýval zjištěním, zda činnost vykonávaná kurýry znaky závislé činnosti naplňuje, a věc nesprávně právně posoudil.
8. Podle názoru žalobkyně pojem „závislá práce“ je nutno vykládat v intencích významu pojmu „závislá činnost“ ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Pojem „závislá činnost“ je totiž pojmem širším a v tomto smyslu nadřazeným pojmu „závislá práce“.
9. Podle žalobkyně je třeba rozlišovat mezi (i) činnostmi, které mohou být provozovány výlučně jako nezávislá činnost, (ii) činnostmi, které jsou ryze závislé a (iii) činnostmi tzv. „obojetné“ povahy, které lze vykonávat jak v pracovním poměru, tak jako samostatně výdělečnou činnost. Kurýry lze bezesporu zařadit do kategorie menších živnostníků. Předmět činností poskytovaných kurýry pak spadá do takzvaných obojetných činností. Přepravu, kterou kurýři zajišťovali pro žalobkyni na základě spolupráce mohou vykonávat osoby jak jako osoby samostatně výdělečně činné (tedy jako nezávislou činnost), tak také v pracovním poměru (tedy jako závislou činnost). Žalovaný v obecné rovině sice souhlasí s tím, že činnost kurýrů může být poskytována jako závislá i nezávislá činnost, avšak v řešeném případě nesprávně uzavřel, že byly naplněny kumulativně všechny znaky závislé práce.
10. Činnost, kterou pro žalobkyni vykonávali kurýři, nenaplňuje znaky závislé práce. Tato činnost proto nemusela být vykonávána v základním pracovněprávním poměru. V takovém případě bylo zcela na vůli žalobkyně a jednotlivých kurýrů, jaký vztah mezi sebou uzavřou a jaký smluvní typ si k tomuto účelu zvolí. Žalobkyně a kurýři mezi sebou uzavřeli rámcové

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

smlouvy o přepravě (dále jen „Rámcová smlouva“), což zcela odpovídá zásadě smluvní volnosti ovládající odvětví občanského i závazkového obchodního práva.

11. Podle názoru žalobkyně jsou definičními znaky závislé práce:

- a) soustavnost,
- b) osobní výkon práce,
- c) vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem a
- d) osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli.

12. Co se týká prvního znaku závislé práce, služby nebyly poskytovány soustavně. Uzavřením rámcové smlouvy o přepravě se obchodní partner (dále jen „kurýr“) nezavázal k pravidelnému poskytování služeb ani k poskytování služeb v určitém rozsahu. Povinnost provést přepravu ze strany kurýra vznikla až okamžikem akceptace objednávky a uzavřením dílčí smlouvy. Kurýři uzavírali dílčí smlouvy zcela dobrovolně a mohli si sami dle svého uvážení zvolit, zda je vůbec uzavřou, popř. ve které dny a jak dlouho budou činnost přepravy vykonávat. Pokud si kurýr nevybral z možností spolupráce na základě objednávky, pak ji jednoduše neakceptoval a dílčí smlouvu neuzavřel, za což nebyl sankcionován. Žalobkyně v řízení o přestupku prokázala, že kurýři poskytovali služby žalobkyni nepravidelně a že rozsah služeb poskytnutých jednotlivými kurýry v rámci šetřeného období byl rozdílný. Soustavnost výkonu činnosti nezakládala ani skutečnost, že rámcové smlouvy o přepravě byly uzavírány na delší dobu, obvykle na dobu jednoho roku. Rámcová smlouva sama o sobě nezakládala povinnost dílčí smlouvu uzavřít. Pokud by se naopak jednalo o činnost, resp. závislou práci, musela by dát žalobkyně svému zaměstnanci pokyn k přepravě zásilky a zaměstnanec by byl povinen tento pokyn splnit. Pokud by pokyn nesplnil, bylo by takové jednání ze strany zaměstnance považováno za porušení jeho pracovních povinností, které ve větším měřítku může vést až k ukončení pracovního poměru. Dlouhodobá povaha činnosti ve vztahu k jednomu subjektu není atributem závislé práce. Žalovaný přehlíží, že obchodní vztahy dlouhodobého charakteru jsou zcela běžné.

13. Kurýři neměli povinnost vykonávat činnost na základě dílčích smluv osobně. V čl. 7.4.4. a čl. 7.5.9. Rámcové smlouvy o přepravě bylo výslovně umožněno poskytovat přepravní služby prostřednictvím subdodavatele. Skutečnost, že sjednání subdodavatele bylo podmíněno písemným souhlasem žalobkyně, nemění nic na tom, že kurýři neměli povinnost sjednanou činnost vykonávat osobně. Požadavek předchozího písemného souhlasu žalobkyně není v tomto typu obchodních vztahů nikterak nestandardní. Žalobkyně odpovídá za své závazky ve vztahu ke svým dalším kurýrům a ke svým zákazníkům. Stejně tak je žalobkyně subjektem některých veřejnoprávních povinností, jejichž plnění je povinna zajistit i u kurýrů (například hygienické předpisy pro skladování a dovoz potravin apod.). Žalobkyně proto měla zájem na tom, aby jí byly poskytovány služby sjednané kvality. S touto skutečností se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, když na straně 22 napadeného rozhodnutí připustil, že i v obchodněprávních vztazích objednatel podrobuje poskytnutou službu kontrole, míra této kontroly však dle něj není bezbřehá. Žalovaný žádným způsobem neodůvodnil, z jakého důvodu by požadavek předchozího písemného souhlasu k poskytnutí služby subdodavatelem kurýra měl v tomto směru představovat překročení takové míry kontroly, která by měla svědčit o povinnosti kurýrů poskytovat na základě rámcových smluv o přepravě tyto služby osobně.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

14. Kurýři nevykonávali činnosti ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, tento vztah nemůže být dovozován ze systému smluvních pokut. Utvrzení závazku prostřednictvím smluvních pokut je v závazkovém vztahu standardní a tento institut je využíván téměř vždy. Naopak v oblasti pracovního práva není možné institut smluvních pokut využít. Sjednáním smluvních pokut se žalobkyně snažila bránit před porušením významných smluvních povinností ze strany kurýřů, jejichž porušení by mělo citelný negativní dopad na naplnění podnikatelského záměru žalobkyně a plnění jejích podnikatelských závazků. Zejména pak na její schopnost garantovat splnění svých závazků v souladu se smluvními povinnostmi vyplývajícími ze smluv uzavřených s jejími klienty, ale i její schopnost plnit povinnosti, které jí ukládají právní předpisy (hygienické či potravinářské předpisy apod.). Smluvní pokuty sjednané v rámcové smlouvě o přepravě si smluvní strany sjednaly pro případ, že přepravní služby nebudou poskytovány řádně a včas, a to na základě své svobodné vůle.
15. Kurýři nebyli na žalobkyni osobně či hospodářsky závislí. V prvostupňovém rozhodnutí se inspektorát pokusil otázku osobní či hospodářské závislosti kurýřů na žalobkyni podřadit pod znak nadřízenosti žalobkyně a podřízenosti kurýřů. Znak osobní či hospodářské závislosti kurýřů na žalobkyni jako znak závislé práce je však znakem samostatným. Jako samostatný znak měl být tedy v průběhu přestupkového řízení taktéž komplexně posuzován, což nebyl. Žalovaný se s touto námitkou žalobkyně v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal. Žalovaný se tedy ztotožnil s chybnými závěry inspektorátu, když na straně 20 napadeného rozhodnutí odkázal na závěry na stranách 91 a 92 prvostupňového rozhodnutí, z nichž má být údajně patrné, že se inspektorát práce naplněním tohoto znaku závislé práce dostatečně zabýval. Kurýři mohli poskytovat bez omezení přepravní služby nebo jakékoli jiné služby i pro jiné subjekty. Někteří kurýři v rozhodném období poskytovali přepravní služby i pro jiné subjekty (digitální platformy), což výslovně sdělili též inspektorátu. Kurýř pan F. D. zajišťoval rozvoz potravin i pro jiné objednatele. Žalovaný však tuto skutečnost vůbec nezohlednil. Kurýři si mohli bez jakékoli ingerence ze strany žalobkyně svobodně zvolit jak čas, kdy začnou a přestanou činnost přepravy pro žalobkyni vykonávat, tak i přestávky v rámci výkonu této činnosti. Kurýři si sami svobodně volili, kdy budou služby poskytovat. Žalobkyně kurýry nikterak neomezovala v jakýchkoliv jiných pracovních nebo podnikatelských aktivitách, a to ani právně (např. konkurenční doložkou) ani fakticky (například vyžadováním takového objemu spolupráce, který fakticky vyloučil jinou výdělečnou aktivitu). Poskytování odměny za poskytnuté služby je typickým znakem obchodních vztahů. Pobírání odměny za poskytnuté služby nemůže v žádném případě „věrohodně prokazovat“ naplnění znaků závislé práce. Znak závislosti zde proto nemůže být naplněn.
16. Kurýři nevykonávali činnosti jménem žalobkyně. Někteří kurýři měli od žalobkyně pronajatý movitý majetek (vozidlo a/nebo telefon), který byl v některých případech označen logem žalobkyně. To však neznamená, že kurýři byli povinni být označeni logem žalobkyně. Takovou povinnost kurýři neměli. Kurýři navíc neměli v žádném případě povinnost nájemní smlouvu uzavřít a mohli služby poskytovat svým automobilem, což někteří kurýři činili. Pokud byli kurýři označeni logem „Rohlik.cz“, jednalo se o dobrovolné užívání takového označení ze strany kurýřů. Označení názvu holdingové společnosti „Rohlik.cz“ v SMS zprávě adresované zákazníkům sloužilo toliko k usnadnění identifikace zásilky ze strany koncového zákazníka a k ověření, že jde skutečně o zásilku, kterou si koncový zákazník objednal.

17. Služby nebyly poskytovány pod dohledem a dle pokynů žalobkyně. Kurýři poskytovali služby na základě svého uvážení. Žalobkyně neudělovala kurýrům v rámci poskytování služeb žádné pokyny. V průběhu přepravy zásilek své kurýry žádným způsobem nekontrolovala ani jim nedávala závazné pokyny, kterými by se měli během přepravy řídit. Rámcová smlouva o přepravě pouze upravovala povinnosti ujednané mezi žalobkyní a jejími kurýry (např. převzetí a doručení zásilek) tak, aby byl zajištěn účel těchto smluv a oboustranná spokojenost smluvních stran. Kurýři byli oprávněni se rozhodnout dle svého uvážení, jaké pořadí doručení zásilek zvolí. Jediné, co měli povinnost dodržet, byl čas doručení jednotlivých zakázek, který byl určen jako čtvrt hodinový nebo hodinový interval.
18. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro vady řízení. Žalobkyně má za to, že žalovaný v odvolacím řízení zásadním způsobem porušil základní procesní práva žalobkyně, když se nezabýval žalobkyní předloženými důkazy svědčícími v její prospěch. Žalovaný konkrétně neodůvodnil, proč by nebylo možné přihlédnout k závěrečné zprávě z výzkumu názorů a postojů českých kurýrů na jejich spolupráci s digitálními platformami (dále též „zpráva“). Ze této zprávy jednoznačně vyplývá, že respondenti spolupracující s dotčenými digitálními platformami se v žádném případě necítí být skutečností, že vůči těmto platformám nevystupují v zaměstnaneckém poměru, zkrácení na svých právech. Je tak zjevné, že model spolupráce mezi žalobkyní a jejími kurýry byl nastaven tak, aby vyhovoval oběma smluvním stranám. Pokud správní orgán některý z navrhovaných důkazů neprovede, je povinen tento svůj postup náležitě odůvodnit. Tím, že žalovaný nepřihlédl k důkazu navrhovanému žalobkyní, aniž by tuto skutečnost jakýmkoli způsobem odůvodnil, porušil zásadu volného hodnocení důkazů.

III. Vyjádření žalovaného a vyjádření žalobkyně ze dne 25. 6. 2025 (dále jen „replika“)

19. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.
20. K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že prvostupňové i napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný a oblastní inspektorát práce vycházeli z řetězce důkazů (svědčících v prospěch i v neprospěch žalobkyně), které hodnotili samostatně a ve vzájemném kontextu, nevycházeli jen z jediného podkladu, přičemž zkoumali skutečný stav věci, kdy skutkové závěry byly řádně odůvodněny, jsou zcela přezkoumatelné a v souladu s ustálenou soudní judikaturou, se současným zachováním všech práv žalobkyně.
21. Ohledně *druhého žalobního bodu* žalovaný sdělil, že oblastní inspektorát práce se podrobně zabýval tím, že v projednávané věci žalobkyně umožnila jmenovaným osobám - kurýrům vykonávat závislou práci mimo pracovněprávní vztah. Oba správní orgány se v rozhodnutích dále podrobně zabývaly i smluvními vztahy mezi žalobkyní a těmito osobami v postavení osob samostatně výdělečně činných. V projednávané věci je podstatné, zda byly materiálně naplněny znaky závislé práce, a nikoliv formální právní rámec, pod kterým jsou předmětné vztahy prezentovány navenek, a to bez ohledu na skutečnost, že se jedná o tzv. činnosti „obojetné“ povahy dle daňověprávních norem a žalobkyní citované daňové judikatury.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

22. Žalovaný neuzavřel, že by pobírání odměny za poskytnuté služby mělo věrohodně prokazovat naplnění znaků závislé práce, nýbrž toliko jeden z nich, a to subordinační vztah zaměstnance k zaměstnavateli. Je to žalobkyně, kdo provádí nesprávný (až tendenční) výklad toho, co Nejvyšší správní soud uzavřel pro zkoumání znaku nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, rozlišuje-li znak nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance a „znak osobní či hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli“, neboť hospodářská příčina osobní závislosti zaměstnance na zaměstnavateli objektivně prokazuje subjektivní vnímání podřízeného postavení zaměstnance.
23. Poukazuje-li žalobkyně na skutečnost, že kurýři vykonávali přepravní služby i pro jiné digitální platformy, tedy že si byli schopni samostatně zajistit příjem, pak je k tomu třeba zdůraznit, že právní kvalifikaci určitého vztahu jako závislé práce nijak nebrání, pokud pracující fyzická osoba pobírá v rozhodném období příjem rovněž od další osoby. Ostatně i zaměstnanec může mít více pracovních poměrů u více zaměstnavatelů, a tedy i např. dva pravidelné příjmy od dvou zaměstnavatelů. Žalovaný je přesvědčen, že poskytovaná odměna za práci nemusí být pro posouzení závislé práce nutně jediným příjmem, nýbrž musí být ekonomicky významným zdrojem pracovníkových příjmů. Jestliže tedy kurýři u žalobkyně dosahovali pravidelně měsíčního příjmu minimálně v částce odpovídající průměrné mzdě za rok 2021 (ne-li výše), lze podle žalovaného uzavřít, že se pro ně jednalo o ekonomicky významný příjem. Skutečnost, že jeden z kurýřů zajišťoval rozvoz potravin i pro jiného objednatele, byla v řízení žalovanému známa. Žalobkyně však nedoložila ničeho, z čehož by vyplývala pravdivost jejího tvrzení, že i ostatní kurýři vykonávali přepravní služby pro jiné digitální platformy, zejména v situaci, kdy tuto skutečnost sami kurýři negovali.
24. Ke *třetímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že neporušil princip volného hodnocení důkazů, neboť z napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, že důvodem, proč nelze k předloženým výsledkům průzkumu přihlídnout, je skutečnost, že pokud lze závislou práci vykonávat pouze v základním pracovněprávním vztahu, nemohou strany takovou činnost vykonávat v rámci jiného než vymezeného smluvního typu. Žalobkyní uváděný podklad byl součástí přípisu žalobce „DOPLNĚNÍ ODVOLÁNÍ PROTI ROZHODNUTÍ OBLASTNÍHO INSPEKTORÁTU PRÁCE PRO HLAVNÍ MĚSTO PRAHU ZE DNE 14. 6. 2023, Č.J. 16207/3.30/22-12“, ze dne 2. 2. 2024, jež byl žalovanému doručen téhož dne, v jehož obsahu žalobkyně důkazní návrh nevznesla, a proto má žalovaný za to, že mu nemůže žalobkyně vytýkat, že se tímto návrhem nezabýval, protože žalobkyní zmíněnou judikaturu nelze považovat za přílehlavou.
25. V *replíce* žalobkyně setrvala na všech svých námitkách. Zdůraznila, že pro efektivní zajištění svých služeb měla nastavený systém spolupráce s přepravci tak, že jsou oprávněni přijímat v online prostředí jednotlivé objednávky na rozvoz, které si mohli sami zvolit, resp. zvolit části dnů, kdy budou službu poskytovat. Přepravci využívali pro komunikaci se žalobkyní aplikaci vyvinutou žalobkyní, do níž se přihlašovali prostřednictvím vlastního mobilu. Zvolený systém umožňoval svobodu a možnost organizovat čas přepravcům způsobem, který jim vyhovuje.

26. Žalobkyně s poukazem na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 84/2017-35 uvedla, že v daném případě závislost přepravců nedosahovala takové intenzity, aby ji bylo možno označit za závislou činnost (dodavatelé mohli odmítat nabízené služby, mohli si sami stanovit pracovní dobu, přestávky i dovolenou, za způsobenou škodu odpovídali přímo žalobkyni, přepravci mohli pracovat i pro jiné subjekty, což potvrdil rozvozce F. D., přepravci si zajišťovali pracovní oděv, přepravci si zajišťovali vlastní dopravu na své náklady).
27. Žalobkyně dále poukázala na rozsudek NSS ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 Afs 166/2017-29 s tím, že činnost přepravců je více nezávislá než činnost profesionálních sportovců, u nichž seznal NSS, nezávislou činnost (tyto osoby si např. nemohli vybírat s kým budou hrát, museli dodržovat pokyny trenéra, odměna byla fixní). Žalobkyně upozornila i na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 Afs 85/2014-39, dle něhož pokud se smluvní strany rozhodnou, v souladu s obecnými principy (smluvní svoboda, dobrá víra, nezneužívání ekonomicky silnějšího postavení apod.) do tohoto smluvního vztahu vstoupit a dojde k jeho skutečné realizaci, nejedná se o právní úkon zastřený.
28. Žalobkyně zopakovala, že přepravci (obchodní partneři) uzavřeli smlouvu se žalobkyní na základě jejich svobodné vůle. Rámcové smlouvy nezakládali jejich povinnost přijímat konkrétní zakázky. Tato povinnost vznikla až na základě dílčích smluv, k jejichž uzavírání docházelo v aplikaci, kterou měli přepravci nainstalovanou ve svém telefonu. Záleželo na nich, zda objednávku akceptují. Na podporu uvedeného odkázala žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 84/2017-35, v němž uvedl NSS, že pokud má dodavatel možnost odmítat nabízené zakázky, stanovovat si pracovní dobu i přestávky dle svých potřeb, je závislost na objednateli značně snížena.
29. Dále žalobkyně poukázala i na zrušující rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2024 v této věci, z něhož vyplývá, že naplnění znaků nelegální práce je třeba zkoumat i z pohledu osoby, která takovou práci realizuje, přičemž zdůraznil, že pokud by byla uzavřena klasická pracovní smlouva, nemohli by přepravci poskytovat služby i pro jiné subjekty ani si zvolit, zda vůbec budou služby poskytovat.
30. Žalobkyně rovněž doplnila, že přepravci nevykonávali závislou práci ani v kontextu práva EU. Konkrétně s poukazem na rozhodnutí SDEU ve věci C-692/19 – Yodel Delivery Network (dále jen „rozhodnutí Yodel“), žalobkyně uvedla za 1) že i v posuzovaném případě byl souhlas společnosti s využitím subdodavatele podmíněn čistě objektivním kritériem základních dovedností a kvalifikace tohoto subdodavatele, když přeprava potravin podléhá řadě potravinářských a hygienických předpisů, a proto žalobkyně musela mít jistotu, že přeprava bude prováděna osobami, které jsou těmto požadavkům dostát, ale jinak jejich využití nebránila, za 2) pracovník nebyl povinen přijmout úkoly určené společností, když přepravci neměli povinnost uzavírat dílčí smlouvy, za což nebyli sankcionováni, za 3) pracovník byl oprávněn vykonávat činnost pro jiný subjekt, včetně konkurentů, viz výpověď pana F. D., a za 4) přepravci vykonávali činnost přepravy pouze v časech, pro které uzavřeli dílčí smlouvy.
31. Žalobkyně setrvala i na své argumentaci týkající se nenaplnění znaků závislé práce. K námitce, že přepravci neměli povinnost vykonávat služby osobně doplnila, že z Rámcových smluv vyplývala možnost zajistit poskytování služeb prostřednictvím jiných osob. V rozhodnutí Yodel uzavřel SDEU, že stačí pouhá možnost využití subdodavatele pro plnění služeb sjednaná ve smlouvě. Pokud se přepravci rozhodli poskytovat služby pro žalobkyni sami, bylo to jejich svobodné rozhodnutí. K námitce, že přepravci neposkytovali

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

služby soustavně, žalobkyně zdůraznila, že soustavným výkonem se rozumí pravidelný výkon činnosti.; znak soustavnosti je naplněn např. když je dotčená osoba zařazena zaměstnavatelem do dlouhodobého plánu směn, zaměstnavatel jí rozvrhuje pracovní dobu a vede evidenci odpracované doby apod. V daném případě konkrétní závazek vznikl až akceptací objednávky, přičemž v Rámcové smlouvě nebyl stanoven žádný objem služeb, který by byl přepravce povinen poskytnout. Přepravce se mohl rozhodnout rovněž, zda dílčí smlouvu uzavře, či nikoliv. Z fakturace jednotlivých přepravců vyplývá, že rozsah spolupráce a výše fakturovaných částek byl značně proměnlivý, kdy např. D. D. byla v kontrolovaném období fakturována částka nedosahující minimální mzdy (6 248 Kč) a naopak částka přesahující výrazně výši průměrné mzdy (74 984 Kč). Měsíční fakturace nemůže vést k závěru o soustavnosti vykonávané činnosti, neboť je u obchodních partnerů zcela standardní. Prioritizace v přidělování „*zákaznických bloků*“ rovněž nese svědčí o soustavnosti vykonávané činnosti, neboť je standardní, že je upřednostňována spolupráce s dodavateli, se kterými má žalobkyně nejlepší spolupráci. Stěžejní je, že přepravci si mohli zvolit dny i čas výkonu přepravy, rozsah a frekvence jejich činnosti byla výrazně variabilní. Ohledně námitky, že přepravci nevykonávali činnost ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, žalobkyně dodala, že prostřednictvím sjednané možnosti odstoupit od Rámcové smlouvy a systému smluvních pokut se žalobkyně snažila bránit před porušováním povinností (zejména vyplývajících z hygienických a potravinářských předpisů) přepravci, jež by mohlo mít dopad na její činnost. Přepravci se mohli rozhodnout sami, v jakém pořadí zásilky doručí, nedodržení trasy doporučené mobilní aplikací nemělo vliv na splnění přepravy, jediné, co měli přepravci povinnost dodržet, byl čas doručení zakázek. K námitce, že přepravci nebyli na žalobkyni ekonomicky ani hospodářsky závislí, žalobkyně doplnila, že přepravci byli schopni a mohli si samostatně zajistit příjem i s jinými subjekty, nebyli tedy na žalobkyni ekonomicky závislí, např. D. D. fakturoval částky, které by nestačily pro jeho obživu, či po dobu 4 měsíců žalobkyni nefakturoval vůbec. Ohledně námitky, že přepravci nevykonávali činnost jménem žalobkyně, doplnila žalobkyně, že nastavený model je v obchodních vztazích zcela běžný a skutečnost, že reklamace při doručení zboží řešil přepravce s podporou žalobkyně, je logická, neboť dopravci nevstupovali s koncovými zákazníky do žádného smluvního vztahu. K používání automobilů s jejím logem žalobkyně uvedla, že se jednalo o možnost, nikoli povinnost uzavřít se žalobkyní smlouvu o pronájmu vozidla. Pokud si přepravce pronajal vozidlo, bylo označeno jejím logem, neboť bylo její. Nedošlo-li k uzavření smlouvy o pronájmu vozidla, rozvážel přepravce zakázky vlastním vozem. Možnost pronájmu vozidla byla nabízena pro usnadnění splnění podmínek k přepravě potravin. Vozidla určená k přepravě potravin totiž musí být vybavena např. lednicí a splňovat hygienické předpisy. K námitce, že přepravci nevykonávali činnost pod dohledem ani dle pokynů žalobkyně, zdůraznila žalobkyně, že NSS vytkl zdejšímu soudu, že v posouzení této námitky toliko konstatoval jednotlivé články Rámcové smlouvy, aniž by uvedl konkrétní pokyny žalobkyně ukládané přepravcům, ze kterých lze dovodit naplnění znaků závislé práce. Úprava práv a povinností při doručování koncovým zákazníkům je přirozenou součástí obchodních smluv. Totéž se týká stanovení termínů plnění. Pokud by přepravce nechtěl termín objednávky akceptovat, pak by k akceptaci objednávky nepřistoupil, proto se nemůže jednat o pokyn ve smyslu pokynu k výkonu závislé činnosti. Pokud by přepravci poskytovali nekvalitní služby, mohlo by to vést ke zvýšenému počtu reklamací, popř. k ohrožení dobrého jména žalobkyně. Požadavek na kvalitu služeb nese svědčí o vztahu zaměstnavatele a zaměstnance. Z ustanovení čl. 7 Rámcové smlouvy nevyplývá, že by přepravci vykonávali dle pokynů žalobkyně (je zde zakotvena

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

povinnost dodržovat dopravní předpisy /čl. 7. 1./, rovněž předpisy při přepravě potravin, tabákových a alkoholických výrobků /čl. 7. 2./, informační povinnost přepravce o tom, že zboží nemůže být doručeno včas či že koncový zákazník odmítl převzít zboží /čl. 7. 3. a čl. 7.4./, povinnost nakládat s pronajatým vozidlem dle nájemní smlouvy, povinnost předchozího souhlasu žalobkyně s užitím vlastního vozidla byla stanovena z důvodu přepravy potravin v souladu s hygienickými a potravinářskými předpisy /čl. 7. 6./, stanovení povinnosti úhrady pokut vzniklých při provozu vozidla svědčí odpovědnosti přepravce za porušení veřejnoprávních vztahů během provozu vozidla /čl. 7. 7./, evidence přepravy zásilek sloužila pro vnitřní evidence žalobkyně, neboť musela mít přehled o skutečném doručení objednávky, smyslem evidence přepravy zásilek bylo, aby nebylo přepravcem zneužití práv duševního vlastnictví /čl. 7. 8. a čl. 7. 9./, Rámcová smlouva připouští užití vlastních mobilních telefonů, požadavek odsouhlasení jeho užití je dán zajištěním ochrany osobních údajů zákazníků (čl. 7.10.).

IV. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

32. Ze správního spisu vyplývá, že dne 9. 9. 2021 zahájil oblastní inspektorát práce kontrolu u žalobkyně, a to v souvislosti s jejím pracovištěm na adrese U Prioru 884/4, 161 00 Praha 6 (dále jen „kontrolované pracoviště 1“). Předmětem kontroly bylo mimo jiné dodržování pracovněprávních předpisů podle zákona o zaměstnanosti, se zaměřením na umožnění výkonu nelegální práce a výkon nelegální práce. O kontrolních zjištěních byl sepsán protokol o kontrole ze dne 2. 5. 2022, č.j. 14795/3.50/21-26, v němž bylo mj. konstatováno, že osm jmenovitě uvedených osob – OSVČ vykonávalo pro žalobkyni závislou práci definovanou v ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), která může být dle ustanovení § 3 zákoníku práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, čímž umožnila jmenovaným OSVČ výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 ZoZ.
33. Na základě kontrolních zjištění a po provedeném dokazování bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí, kterým byla žalobkyně mj. uznána vinnou spácháním přestupku tak, jak je popsáno v 2. bodu tohoto rozsudku a byla jí uložena pokuta ve výši 2 500 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně řádně a včas odvolala. Dne 11. 3. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým změnil výrok I. písm. e) prvostupňového rozhodnutí tak, jak je popsáno v 1. bodu tohoto rozsudku a ve zbývajícím odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
34. Z napadených rozhodnutí vyplývá, že stran zjištění skutkového stavu vycházely správní orgány především z protokolu o kontrole ze dne 2. 5. 2022, č. j. 14795/3.50/2126, ze záznamů označených „Záznam o jednání s povinnou osobou“, v nichž jsou zaznamenány a vlastnoručně podepsány údaje uvedené jednotlivými kurýry (sepsané dne 14.2.2022 s panem D. P., dne 15.2.2022 s panem D. D., dne 16.2.2022 s panem F. D., dne 18.2.2022 s panem O. H. a panem R. V., dne 21.2.2022 s panem M. S. a dne 22.2.2022 s panem P. H.). Správní orgány učinily součástí správního spisu ve vztahu k jednotlivým kurýrům (které si od nich vyžádaly) Rámcové smlouvy o spolupráci a přepravě věcí, včetně přílohy č. 1 označené „Přehled smluvních pokut“ (dále též „Rámcová smlouva“), Rámcové smlouvy o pronájmu a užívání vozidla a mobilního telefonu, smlouvy o zachování důvěrnosti, faktury vydané jmenovanými kurýry.
35. Některá relevantní ustanovení těchto smluv budou citována dále v příslušných částech tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

36. V záznamech o jednání s kurýry spolupracujícími s žalobkyní, které vyhotovil žalovaný v rámci správního řízení a jsou součástí správního spisu, jsou popsány následující skutečnosti, které hodnotí soud ve vypořádání s jednotlivými námitkami:
37. Vyjádření pana D. P. bylo zachyceno v záznamu o jednání ze dne 14. 2. 2022, č. j. 14917/3.71/21-48: *„Od kontrolované osoby měl v pronájmu automobil, mobilní telefon s aplikací a přenosný platební terminál, částky za pronájem auta, telefonu a platebního terminálu se odečítaly z fakturace rozvozu zakázek (pronájem auta, telefonu a terminálu činil cca 120 Kč za nakládku, nakládku auta obsahovala více zakázek, tj. 3-4 zakázky, nakládek denně bylo 1-4 podle výběru řidiče. Fakturaci prováděl osobně 1x měsíčně, podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu, tj. počet vyřízených zakázek, čas doručení zakázky je plánován dispečinkem Praha, s popisem trasy je předán mobilní aplikací řidiči, po vyřízení zakázky se řidič vrací zpět na sklad a ohlásí se o další naložení, pokud je domluveno, jinak vrací auto na parkovišti u skladu. Počet vyřízených zakázek si může on-line ověřit v aplikaci. Pracovní den probíhal tak, že ráno od 5:30 do 8:30 hod. se řidič dostavil do skladu (začátek pracovního dne si zvolí sám), vyzvedne si od technika, který má na starosti vozový park, klíče od auta (auta mají jednotné firemní označení, polep objednatele Rohlík.CZ) s telefonem a platebním terminálem, přihlásí se do aplikace, a od dispečera dostane zakázku k vyřízení, připravenou zakázku převezme na rampě a odveze k zákazníkovi. Pracovní den je dle nasmlouvaných naložení, 1 naložení včetně rozvozu trvá cca 3,5 hod., od objednatele, kontrolované osoby, dostane do aplikace zakázkový blok, který si může vybrat a zarezervovat podle své potřeby. V autě jezdí pouze řidič bez dalších osob, zaměstnanec ani subdodavatele řidič nemá. Povinné ručení a pohonné hmoty zajišťuje kontrolovaná osoba, stav vozu si kontroluje každý řidič při jeho převzetí. Vozidlo se nepoužívá pro soukromé účely ani pro soukromé zakázky řidiče pod smluvní pokutou. Reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ. Dále povinná osoba sdělila, že čerpání přestávek, jejíž celková délka je v závislosti na počtu nakládek zadána v aplikaci, si volí řidič sám, překážky při vyřizování zakázek řeší řidič s dispečinkem.“*
38. Vyjádření pana M. S. bylo zachyceno v záznamu o jednání ze dne 14. 2. 2022, č. j. 14917/3.71/21-49: *„Od kontrolované osoby měl v pronájmu mobilní telefon s aplikací a přenosný platební terminál, automobil používal vlastní s polepem Rohlík.CZ, částky za pronájem telefonu a platebního terminálu se odečítaly z fakturace rozvozu zakázek (pronájem telefonu a terminálu činil cca 15 Kč za den. Fakturaci prováděl osobně 1x měsíčně, podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu, tj. počet vyřízených zakázek, čas doručení zakázky je plánován dispečinkem Praha, s popisem trasy je předán mobilní aplikací řidiči. Pracovní den probíhal tak, že ráno od 4:45 hod. se řidič dostavil do skladu (začátek pracovního dne si zvolí sám), telefon a platební terminál má v pronájmu trvale u sebe, přihlásí se do aplikace, a od dispečera dostane zakázku k vyřízení, připravenou zakázku převezme na rampě a odveze k zákazníkovi. Pracovní den je dle nasmlouvaných naložení, 1 naložení včetně rozvozu trvá cca 3 hod., od objednatele, kontrolované osoby, obdrží do aplikace rozpis pracovní cesty k zákazníkům, rozpis cesty od objednatele není závazný, pouze doporučený. V autě jezdí řidič bez dalších osob, zaměstnanec ani subdodavatele řidič nemá. Přítomnost dalších osob v autě objednatel, kontrolovaná osoba, nesleduje. Povinné ručení a pohonné hmoty si do vlastního auta zajišťuje řidič osobně. Vozidlo řidič může používat i pro soukromé účely, pro soukromé zakázky. V období květen-září 2021 jiné zakázky než pro kontrolovanou osobu nefaktoval. Reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ. Dále povinná osoba sdělila, že čerpání přestávek, jejíž celková délka je v závislosti na počtu nakládek zadána v aplikaci, si volí řidič sám,*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

po jejich skončení se přes aplikaci ohlásí dispečerovi kontrolované osoby, překážky při vyřizování zakázek řeší řidič s dispečinkem.“.

39. Vyjádření pana D. D. bylo zachyceno v záznamu o jednání ze dne 15. 2. 2022, č. j. 14917/3.71/21-51: *„Možnost práce na HPP nebo DPP, DPČ nebyla povinné osobě kontrolovanou osobou nabídnuta. Od kontrolované osoby má povinná osoba v pronájmu automobil, mobilní telefon s aplikací a přenosný platební terminál, částky za pronájem auta, telefonu a platebního terminálu se odečítají z fakturace rozvozu zakázek (pronájem auta, telefonu a terminálu činil cca 10 procent z fakturované částky za jednu jízdu k zákazníkovi). Odměna je sazbou stanovenou pronajímatelem, kontrolovanou osobou, za doručení zakázky, (základní sazba činila 65 Kč za 1 zakázku a příplatek za event. cestu mimo Prahu) a spropitné zaplatí zákazník přes svojí online objednávku. S vyřizováním zakázky jsou spojeny i sankce dle přehledu smluvních pokut. Srážky z dohodnutých odměn jsou např. za negativní hodnocení vyřízení zakázky zákazníkem. U zákazníka se kurýr ohlásí názvem on-line obchodu Rohlík. Fakturaci se provádí osobně 1x měsíčně, podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu, tj počet vyřízených zakázek, čas doručení zakázky je plánován dispečinkem Praha, s popisem trasy je předán mobilní aplikací řidiči, po vyřízení zakázky se řidič vrací zpět na sklad, zařadí se do fronty přidělování zakázek. Počet vyřízených zakázek si může řidič on-line ověřit v aplikaci. Pracovní den probíhal tak, že ráno, čas začátku práce si zvolí řidič sám, se řidič dostavil do skladu, vyzvedne si od technika, který má na starosti vozový park, klíče od auta (auta mají jednotné firemní označení, polep objednatele Rohlík.CZ) s telefonem a platebním terminálem, přihlásí se do aplikace, a od dispečera dostane zakázku k vyřízení, připravenou zakázku převezme na rampě a odveze k zákazníkovi. Odpovídá za pořádek a čistotu v autě. Dle rezervace zakázkového bloku, který si může vybrat a zarezervovat v aplikaci podle své potřeby na 5 dní dopředu, auto se po vyřízení zakázek vrací pronajímateli spolu s mobilním telefonem a platebním terminálem, další den se vrácené věci opět vyzvednou. V autě jezdí pouze řidič bez dalších osob, zaměstnanec ani subdodavatelé řidič nemá. Povinné ručení, pohonné hmoty a případné opravy zajišťuje kontrolovaná osoba, stav vozu si kontroluje každý řidič při jeho převzetí a po řídí si fotodokumentaci stavu vozidla pro vlastní kontrolu. Pravidelné kontroly vozidel provádí kontrolovaná osoba 1x týdně. Vozidlo se nepoužívá pro soukromé účely ani pro soukromé zakázky řidiče pod smluvní pokutou. Reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ, pokud řidič zjistí nedostatky v zakázce před předáním zákazníkovi, ohlásí zjištěné nedostatky na zákaznickou linku, nedostatky zjištěné při přebírání zakázky na rampě se řeší okamžitě. Dále povinná osoba sdělila, že čerpání přestávek, jejich celková délka je v závislosti na počtu nakládek zadána v aplikaci, si volí řidič sám, překážky při vyřizování zakázek řeší řidič s dispečinkem kontrolované osoby v Praze. Povinná osoba dále sdělila, že kromě kontrolované osoby pro další firmy obchodní činnost nevykonává.“.*

40. Vyjádření pana F. D. bylo zachyceno v záznamu o jednání ze dne 16. 2. 2022, č. j. 14917/3.71/21-52: *„Možnost práce na HPP nebo DPP, DPČ nebyla povinné osobě kontrolovanou osobou nabídnuta. Od kontrolované osoby má povinná osoba v pronájmu automobil, mobilní telefon s aplikací a přenosný platební terminál, částky za pronájem auta, telefonu a platebního terminálu se odečítají z fakturace rozvozu zakázek (pronájem auta, telefonu a terminálu činil cca 10 procent z fakturované částky za jednu jízdu k zákazníkovi). Odměna je sazbou stanovenou pronajímatelem, kontrolovanou osobou, za doručení zakázky, (základní sazba činila 45 Kč za 1 zakázku a příplatek za event. cestu mimo Prahu) a spropitné zaplatí zákazník přes svojí online objednávku. S vyřizováním zakázky jsou spojeny i sankce dle přehledu smluvních pokut. Srážky z dohodnutých odměn jsou např. za negativní hodnocení vyřízení zakázky*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

zákazníkem, platí a ž v 2022. U zákazníka se kurýr ohlásí názvem on-line obchodu Rohlík. Fakturaci se provádí osobně 1x měsíčně, podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu, tj počet vyřízených zakázek, čas doručení zakázky je plánován dispečinkem Praha, s popisem trasy je předán mobilní aplikací řidiči, po vyřízení zakázky se řidič vrací zpět na sklad, zařadí se do fronty přidělování zakázek. Počet vyřízených zakázek si může řidič on-line ověřit v aplikaci. Pracovní den probíhal tak, že ráno, čas začátku práce si zvolí řidič sám, se řidič dostavil do skladu, vyzvedne si od technika, který má na starosti vozový park, klíče od auta (auta mají jednotné firemní označení, polep objednatele Rohlík.CZ) s telefonem a platebním terminálem, přihlásí se do aplikace, a od dispečera dostane zakázku k vyřízení, připravenou zakázku převezme na rampě a odveze k zákazníkovi. Odpovídá za pořádek a čistotu v autě. Dle rezervace zakázkového bloku, který si může vybrat a zarezervovat v aplikaci podle své potřeby na 5 dní dopředu, auto se po vyřízení zakázek vrací pronajímateli spolu s mobilním telefonem a platebním terminálem, další den se vrácené věci opět vyzvednou (pokud je rezervace zakázek potvrzená i na další dny, auto, telefon a platební terminál si řidič nechává na další dny k vyřizování sjednaných zakázek). V autě jezdí pouze řidič bez dalších osob, zaměstnanec ani subdodavatelé řidič nemá. Povinné ručení, pohonné hmoty a případné opravy zajišťuje kontrolovaná osoba, stav vozu si kontroluje každý řidič při jeho převzetí a pořídí si fotodokumentaci stavu vozidla pro vlastní kontrolu. Pravidelné kontroly vozidel provádí kontrolovaná osoba 1x týdně. Vozidlo se nepoužívá pro soukromé účely ani pro soukromé zakázky řidiče pod smluvní pokutou. Reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ, pokud řidič zjistí nedostatky v zakázce před předáním zákazníkovi, ohlásí zjištěné nedostatky na zákaznickou linku, nedostatky zjištěné při přebírání zakázky na rampě se řeší okamžitě. Dále povinná osoba sdělila, že čerpání přestávek, jejíž celková délka je v závislosti na počtu nakládek zadána v aplikaci, si volí řidič sám, překážky při vyřizování zakázek řeší řidič s dispečinkem kontrolované osoby v Praze. Povinná osoba dále sdělila, že kromě kontrolované osoby vykonává obchodní činnost (rozvoz potravin) i pro další objednatele - jezdí na vlastním kole.“

41. Vyjádření pana O. H. bylo zachyceno v záznamu o jednání ze dne 18. 2. 2022, č. j. 14917/3.71/21-53: „Možnost práce na HPP nebo DPP, DPČ nebyla povinně osobě kontrolovanou osobou nabídnuta. Od kontrolované osoby má povinná osoba v pronájmu automobil, mobilní telefon s aplikací a přenosný platební terminál, částky za pronájem auta, telefonu a platebního terminálu se odečítají z fakturace rozvozu zakázek (pronájem auta, telefonu a terminálu činil cca 10 procent z fakturované částky za jednu jízdu k zákazníkovi). Odměna je sazbou stanovenou pronajímatelem, kontrolovanou osobou, za doručení zakázky, (základní sazba činila 65 Kč za 1 zakázku a příplatek za event. cestu mimo Prahu) a spropitné zaplatí zákazník přes svojí online objednávku. S vyřizováním zakázky jsou spojeny i sankce dle přehledu smluvních pokut. Srážky z dohodnutých odměn jsou např. za negativní hodnocení vyřízení zakázky zákazníkem. U zákazníka se kurýr ohlásí názvem on-line obchodu Rohlík. Fakturaci se provádí osobně 1x měsíčně, podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu, tj počet vyřízených zakázek, čas doručení zakázky je plánován dispečinkem Praha, s popisem trasy je předán mobilní aplikací řidiči, po vyřízení zakázky se řidič vrací zpět na sklad, zařadí se do fronty přidělování zakázek. Počet vyřízených zakázek si může řidič on-line ověřit v aplikaci. Předem si v měsíci vybere směny, které když řidič dodrží, dostane bonus, jízdu musí vykonat sám, následně podle vybraných směn, které jsou různě dlouhé, od různých časových okamžiků (začátek kolečka nákupů), případné omluvy kurýrů ze směn jsou možné na základě provozní situace u zaměstnavatele a podle jejich začátku se dostaví o hodinu dříve (převzetí vozu), čas začátku práce si zvolí řidič sám, řidič se dostavil do skladu, vyzvedne si od technika, který má na starosti vozový

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

park, klíče od auta (auta mají jednotné firemní označení, polep objednatele Rohlík.CZ) s telefonem a platebním terminálem, přihlásí se do aplikace, a od dispečera dostane zakázku k vyřízení, připravenou zakázku převezme na rampě a odveze k zákazníkovi. Odpovídá za pořádek a čistotu v autě. Dle rezervace zakázkového bloku, který si může vybrat a zarezervovat v aplikaci podle své potřeby na 5 dní dopředu, auto se po vyřízení zakázek vrací pronajímateli spolu s mobilním telefonem a platebním terminálem, další den se vrácené věci opět vyzvednou. V autě jezdí pouze řidič bez dalších osob, zaměstnanec ani subdodavatele řidič nemá. Povinné ručení, pohonné hmoty a případné opravy zajišťuje kontrolovaná osoba, stav vozu si kontroluje každý řidič při jeho převzetí a pořídí si fotodokumentaci stavu vozidla pro vlastní kontrolu. Pravidelné kontroly vozidel provádí kontrolovaná osoba 1x týdně. Vozidlo se nepoužívá pro soukromé účely ani pro soukromé zakázky řidiče pod smluvní pokutou. Reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ, pokud řidič zjistí nedostatky v zakázce před předáním zákazníkovi, ohlásí zjištěné nedostatky na zákaznickou linku, nedostatky zjištěné při přebírání zakázky na rampě se řeší okamžitě. Dále povinná osoba sdělila, že čerpání přestávek, jejíž celková délka je v závislosti na počtu nakládek zadána v aplikaci, si volí řidič sám, překážky při vyřizování zakázek řeší řidič s dispečinkem kontrolované osoby v Praze. Povinná osoba dále sdělila, že kromě kontrolované osoby jezdí ještě pro společnost „Wolt“, a to s vlastním autem. Jak jste se k této práci dostal? Byla uveřejněná nabídka na řidiče, přišel jsem na výběrové řízení, následně když jsem byl vybrán, tak jsem si zařídil ŽL na Silniční motorovou dopravu (na vlastní náklady). Jak se cítíte, jako zaměstnanec nebo podnikatel? Byl jsem kdysi zaměstnancem, v tuto chvíli se cítím jako podnikatel, činnost je svobodnější ohledně času, mohu si svobodně a dobrovolně vybrat směny, při realizaci zakázek se spíše jedná o závislou práci.“

42. Vyjádření pana R. V. bylo zachyceno v záznamu o jednání ze dne 18. 2. 2022, č. j. 14917/3.71/21-54: „Možnost práce na HPP nebo DPP, DPČ byla v té době možná, ale povinné osobě bylo kontrolovanou osobou nabídnuto jezdit jako OSVČ, což povinná osoba přijala. Od kontrolované osoby má povinná osoba v pronájmu automobil, mobilní telefon s aplikací a přenosný platební terminál, částky za pronájem auta, telefonu a platebního terminálu se odečítají z fakturace rozvozu zakázek (pronájem auta, telefonu a terminálu činil cca 10 procent z fakturované částky za jednu jízdu k zákazníkovi). Odměna je sazbou stanovenou pronajímatelem, kontrolovanou osobou, za doručení zakázky, (základní sazba činila 65 Kč za 1 zakázku a příplatek za event. cestu mimo Prahu) a spropitné zaplatí zákazník přes svojí online objednávku. S vyřizováním zakázky jsou spojeny i sankce dle přehledu smluvních pokut. Srážky z dohodnutých odměn jsou např. za negativní hodnocení vyřízení zakázky zákazníkem. U zákazníka se kurýr ohlásí názvem on-line obchodu Rohlík, Fakturaci se provádí osobně 1x měsíčně, podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu, tj počet vyřízených zakázek, čas doručení zakázky je plánován dispečinkem Praha, s popisem trasy je předán mobilní aplikací řidiči, po vyřízení zakázky se řidič vrací zpět na sklad, zařadí se do fronty přidělování zakázek. Počet vyřízených zakázek si může řidič on-line ověřit v aplikaci. Předem si v měsíci vybere směny, které když řidič dodrží, dostane bonus, jízdu musí vykonat sám, následně podle vybraných směn, které jsou různě dlouhé, od různých časových okamžiků (začátek kolečka nákupů), případné omluvy kurýrů ze směn jsou možné na základě provozní situace u zaměstnavatele a podle jejich začátku se dostaví o hodinu dříve (převzetí vozu), čas začátku práce si zvolí řidič sám, řidič se dostavil do skladu, vyzvedne si od technika, který má na starosti vozový park, klíče od auta (auta mají jednotné firemní označení, polep objednatele Rohlík.CZ) s telefonem a platebním terminálem, přihlásí se do aplikace, a od dispečera dostane zakázku k vyřízení, připravenou zakázku převezme na rampě a odveze k zákazníkovi. Odpovídá za pořádek a čistotu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

v autě. Dle rezervace zakázkového bloku, který si může vybrat a zarezervovat v aplikaci podle své potřeby na 5 dní dopředu, auto se po vyřízení zakázek vrací pronajímateli spolu s mobilním telefonem a platebním terminálem, další den se vrácené věci opět vyzvednou. V autě jezdí pouze řidič bez dalších osob, zaměstnanec ani subdodavatele řidič nemá. Povinné ručení, pohonné hmoty a případné opravy zajišťuje kontrolovaná osoba, stav vozu si kontroluje každý řidič při jeho převzetí a pořídí si fotodokumentaci stavu vozidla pro vlastní kontrolu. Pravidelné kontroly vozidel provádí kontrolovaná osoba 1x týdně. Vozidlo se nepoužívá pro soukromé účely ani pro soukromé zakázky řidiče pod smluvní pokutou. Reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ, pokud řidič zjistí nedostatky v zakázce před předáním zákazníkovi, ohlásí zjištěné nedostatky na zákaznickou linku, nedostatky zjištěné při přebírání zakázky na rampě se řeší okamžitě. Dále povinná osoba sdělila, že čerpání přestávek, jejíž celková délka je v závislosti na počtu nakládek zadána v aplikaci, si volí řidič sám, překážky při vyřizování zakázek řeší řidič s dispečinkem kontrolované osoby v Praze. Povinná osoba dále sdělila, že kromě kontrolované osoby nejezdí pro další subjekty. Jak jste se k této práci dostal? Oslovil jsem sám společnost a tuto práci jsem získal. V té době jsem si mohl vybrat, zda na HPP nebo OSVČ. Vybral jsem si OSVČ, následně jsem si zařídil ŽL na Silniční motorovou dopravu (na vlastní náklady). Jak se cítíte, jako zaměstnanec nebo podnikatel? Nemohu odpovědět nikdy jsem nebyl zaměstnán jako zaměstnanec.“

43. Vyjádření pana M. S. bylo zachyceno v záznamu o jednání ze dne 21. 2. 2022, č. j. 14917/3.71/21-55: „Možnost práce na HPP nebo DPP, DPČ nebyla povinné osobě kontrolovanou osobou nabídnuta, pozvánka k pohovoru již byla na požadavek spolupráce s OSVČ. Od kontrolované osoby má povinná osoba v pronájmu automobil, mobilní telefon s aplikací a přenosný platební terminál, částky za pronájem auta, telefonu a platebního terminálu se odečítají z fakturace rozvozu zakázek (pronájem auta, telefonu a terminálu činil cca 10 procent z fakturované částky za jednu jízdu k zákazníkovi). Odměna je sazbou stanovenou pronajímatelem, kontrolovanou osobou, za doručení zakázky, (základní sazba činila 55 Kč za 1 zakázku a příplatek za event, cestu mimo Prahu) a spropitné zaplatí zákazník přes svojí online objednávku. S vyřizováním zakázky jsou spojeny i sankce dle přehledu smluvních pokut. Srážky z dohodnutých odměn jsou např. za negativní hodnocení vyřízení zakázky zákazníkem (žádné hodnocení zákazníkem se automaticky bralo jako negativní hodnocení do konce r.2021, nyní je již bráno jako kladné hodnocení s 5 hvězdičkami). U zákazníka se kurýr ohlásí cca 5 minut před doručením zakázky zprávou SMS s křestním jménem řidiče názvem on-line obchodu Rohlík. Fakturace se provádí 1x měsíčně, povinná osoba využívá možnosti nechat si vyřídit fakturaci externí účetní, která mu byla nabídnuta od začátku spolupráce za poplatek 200 Kč), podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu, tj počet vyřízených zakázek, čas doručení zakázky je plánován dispečinkem Praha, s popisem trasy je předán mobilní aplikací řidiči, po vyřízení zakázky se řidič vrací zpět na sklad, zařadí se do fronty přidělování zakázek. Priority v přidělování zakázkových bloků jsou v závislosti na spolehlivosti kurýra a jeho hodnocení zákazníkem. Počet vyřízených zakázek si může řidič on-line ověřit v aplikaci, je praktické si sledovat počet vyřízených zakázek samostatně, interně, protože občas dochází k výpadku systému a počty zakázek pak nemusí odpovídat skutečnosti. Pracovní den probíhal tak, že ráno, v závislosti na předem zvoleném zakázkovém bloku řidičem, musí být řidič v čekací frontě na zakázky, tzn. musí mít od technika, který má na starosti vozový park, aut (auta mají jednotné firemní označení, polep objednatele Rohlík.CZ), s telefonem a platebním terminálem, přihlásí se do aplikace, a od dispečera dostane zakázku k vyřízení, připravenou zakázku převezme na rampě a odveze k zákazníkovi. Odpovídá za pořádek a čistotu v autě. Dle rezervace zakázkového bloku, který si může vybrat a zarezervovat v aplikaci podle své potřeby na 5 dní dopředu, auto se po vyřízení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

zakázek vrací pronajímateli spolu s mobilním telefonem a platebním terminálem, další den se vrácené věci opět vyzvednou. Pokud má v bloku zakázek rezervováno více dní, automobil vrací až po vyřízení zákaznického bloku. V autě jezdí pouze řidič bez dalších osob, zaměstnanec ani subdodavatele řidič nemá. Povinné ručení, pohonné hmoty a případné opravy zajišťuje kontrolovaná osoba, stav vozu si kontroluje každý řidič při jeho převzetí a pořídí si fotodokumentaci stavu vozidla pro vlastní kontrolu. Pravidelné kontroly vozidel provádí kontrolovaná osoba 1x týdně. Vozidlo se nepoužívá pro soukromé účely ani pro soukromé zakázky řidiče pod smluvní pokutou. Reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ, pokud řidič zjistí nedostatky v zakázce před předáním zákazníkovi, ohlásí zjištěné nedostatky na zákaznickou linku, nedostatky zjištěné při přebírání zakázky na rampě se řeší okamžitě. Dále povinná osoba sdělila, že čerpání přestávek, jejíž celková délka je v závislosti na počtu nakládek zadána v aplikaci, si volí řidič sám, překážky při vyřizování zakázek řeší řidič s dispečinkem kontrolované osoby v Praze. Povinná osoba dále sdělila, že kromě kontrolované osoby pro další firmy obchodní činnost nevykonává, souběžně s podnikatelskou činností pro kontrolovanou osobu studuje.“

44. Vyjádření pana P. H. bylo zachyceno v záznamu o jednání ze dne 22. 2. 2022, č. j. 14917/3.71/21-56: „Možnost práce na HPP nebo DPP, DPČ nebyla povinné osobě kontrolovanou osobou nabídnuta. Od kontrolované osoby má povinná osoba v pronájmu automobil, mobilní telefon s aplikací a přenosný platební terminál, částky za pronájem auta, telefonu a platebního terminálu se odečítají z fakturace rozvozu zakázek (pronájem auta, telefonu a terminálu činil cca 10-15 procent z fakturované částky za jednu jízdu k zákazníkovi). Odměna je sazbou stanovenou pronajímatelem, kontrolovanou osobou, za doručení zakázky, (základní sazba činila 65 Kč za 1 zakázku a příplatek za event. cestu mimo Prahu) a spropitné zaplatí zákazník přes svojí online objednávku. S vyřizováním zakázky jsou spojeny i sankce dle přehledu smluvních pokut. Srážky z dohodnutých odměn jsou např. za negativní hodnocení vyřízení zakázky zákazníkem. U zákazníka se kurýr ohlásí názvem on-line obchodu Rohlík.cz. Fakturaci se provádí 1x měsíčně, při využití služeb externí účetní za poplatek 200 Kč měsíčně, podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu, tj počet vyřízených zakázek, čas doručení zakázky je plánován dispečinkem Praha, s popisem trasy je předán firemní mobilní aplikací řidiči, po vyřízení zakázky se řidič vrací zpět na sklad, zařadí se do fronty přidělování zakázek. Počet vyřízených zakázek si může řidič on-line ověřit v aplikaci. Změna objednatele k 1.5.2021 byla řidiči sdělena přes osobní mobilní aplikaci – Kurýrní portál. Pracovní den probíhal tak, že ráno, čas začátku práce si zvolí řidič sám, se řidič dostavil do skladu, vyzvedne si od technika, který má na starosti vozový park, klíče od auta (auta mají jednotné firemní označení, polep objednatele Rohlík.CZ) s telefonem a platebním terminálem, přihlásí se do aplikace, a od dispečera dostane zakázku k vyřízení, připravenou zakázku převeze na rampě a odveze k zákazníkovi. Odpovídá za pořádek a čistotu v autě. Dle rezervace zakázkového bloku, který si může vybrat a zarezervovat v aplikaci podle své potřeby na 5 dní dopředu, auto se po vyřízení zakázek vrací pronajímateli spolu s mobilním telefonem a platebním terminálem, další den se vrácené věci opět vyzvednou. V autě jezdí pouze řidič bez dalších osob, zaměstnanec ani subdodavatele řidič nemá. Povinné ručení, pohonné hmoty a případné opravy zajišťuje kontrolovaná osoba, stav vozu si kontroluje každý řidič při jeho převzetí a pořídí si fotodokumentaci stavu vozidla pro vlastní kontrolu. Pravidelné kontroly vozidel provádí kontrolovaná osoba 1x týdně. Vozidlo se nepoužívá pro soukromé účely ani pro soukromé zakázky řidiče pod smluvní pokutou. Reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ, pokud řidič zjistí nedostatky v zakázce před předáním zákazníkovi, ohlásí zjištěné nedostatky na zákaznickou linku, nedostatky zjištěné při přebírání zakázky na rampě se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

řeší okamžitě. Dále povinná osoba sdělila, že čerpání přestávek, jejíž celková délka je v závislosti na počtu nakládek zadána v aplikaci, si volí řidič sám, dispečinkem musí být schválena. Překážky při vyřizování zakázek řeší řidič s dispečinkem, popř s technikem kontrolované osoby v Praze. Povinná osoba dále sdělila, že kromě kontrolované osoby pro další firmy obchodní činnost nevykonává.“

V. Soudní přezkum

45. Soud předesílá, že o právě projednávané věci již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 6. 12. 2024, č. j. 3 Ad 6/2024-69 tak, že žalobu zamítl. Tento rozsudek byl však ke kasační stížnosti žalobkyně zrušen rozsudkem NSS ze dne 16. 4. 2025, č. j. 7 Ads 344/2024-45 pro nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud městskému soudu vytkl, že se důkladně nezabýval všemi námitkami vznesenými stěžovatelkou při zohlednění specifik dané věci a obsahu spisu. Přitom žalobkyně přednesla řadu stěžejních argumentů, které i podle judikatury Nejvyššího správního soudu mohou naznačovat výkon činností tzv. obojetné povahy, které lze vykonávat jak v pracovním poměru, tak jako samostatně výdělečnou činnost. Městský soud nezohlednil všechny záznamy o jednání s kurýry, u kterých byl shledán výkon nelegální práce dle § 140 odst. 1 písm. c) ZoZ, resp. jimi předestřené skutečnosti například stran samostatného a nezávislého rozhodnutí, zda dílčí zakázku přijmou, či nikoliv atp., dále že soud dostatečně nevypořádal všechny námitky, jimiž žalobkyně splnění jednotlivých znaků zpochybňovala, nedostatečně se vypořádal např. i s námitkami týkajícími se možné aplikace smluvních pokut, nevypořádal ani otázku různorodosti fakturace za jednotlivá období. Řádně nebyla vypořádána rovněž argumentace týkající se výkonu závislé práce podle pokynů žalobkyně a její soustavnosti. Neobstojí rovněž posouzení soudu, že ačkoliv k tomu kurýři nebyli zavázáni rámcovou smlouvou, fakticky vykonávali práci soustavně ani posouzení výkonu činnosti podle pokynů zaměstnavatele, když soud pouze odkázal na poměrně obsáhlé články rámcové smlouvy, aniž by konkrétně uvedl jednotlivé pokyny ze strany žalobkyně ukládané kurýrům, ze kterých lze dovodit naplnění znaku závislé práce. Soud v souvislosti s námitkou týkající se osobního výkonu závislé práce kurýry řádně nezodpověděl námitky související s možností kurýrů sjednat si pro výkon činnosti subdodavatele (což rámcová smlouva připouští). NSS vytkl dále zdejšímu soudu, že aprobovat nelze ani posouzení námitky nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí a nedostatečně zjištěného skutkového stavu stran jednotlivých znaků závislé práce, neboť i to přehlíží žalobkyní akcentované skutečnosti, resp. je nevypořádává ve všech souvislostech při zohlednění celkového obsahu spisu. Nejvyšší správní soud upozornil zdejší soud také na skutečnost, že z judikatury vyplývá povinnost důkladného a individuálního posouzení znaků závislé práce, přičemž posuzování, zda byly naplněny jednotlivé znaky, by mělo vycházet z materiálního posouzení vykonávané činnosti a charakteru soukromoprávního vztahu. Nelze přehlížet ani účastníkem řízení předestřené specifiky výkonu daných činností, jejich ekonomický základ a smysl.
46. Městský soud v Praze znovu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom jednak ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a jednak ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2025, č. j. 7 Ads 344/2024-45, jehož závěry je v dalším postupu vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

47. U jednání, které se konalo dne 22. července 2025, oba účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Soud zamítl návrh na provedení důkazů, které žalobkyně připojila k vyjádření ze dne 25. 6. 2025 a to pro nadbytečnost z důvodu, že obsahují údaje, které nejsou pro rozhodnutí soudu relevantní, když se netýkají naplnění skutku, za který byla žalobkyni uložena předmětná pokuta (dotazníky ze dne 22. května 2025 až 25. května 2025 pro dopravce spolupracující se společností Autoexpert spol. s r. o.).
48. Soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k níž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. V případě, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, bylo by předčasné se jím zabývat věcně.
49. Jak již bylo uvedeno v rozsudku zdejšího soudu ze dne 6. 12. 2024 (v této věci), nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí může dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23). K uvedenému soud doplňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 212/2006-76 ze dne 19. 2. 2008). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).
50. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud opět k závěru, že napadené rozhodnutí, které bylo napadeno toliko v části týkající se přestupku uvedenému v I. výroku prvostupňového rozhodnutí pod písm. e), není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti.
51. Konkrétně žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve popsal průběh správního řízení (strana 2 – 5), vymezil odvolací námitky (strana 5 – 7), kdy pod písm. v) uvedl důvody, pro které má účastník za to, že přestupek pod písm. e) výroku prvostupňového rozhodnutí nespáchal: namítal, že jmenované fyzické osoby nevykonávaly pro obviněného (nyní žalobkyně, pozn. soudu) závislou práci - jednalo se o jeho obchodní partnery, se kterými spolupracoval na základě Rámcové smlouvy, jednalo se tedy o obchodní závazkový vztah; nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyly zohledněny všechny rozhodné skutečnosti, jen izolovaně posouzeny vybrané skutečnosti; existence specifčnosti podnikání obviněné, kdy řada společností poskytující služby koncovým zákazníkům, přistoupila k digitalizaci

svých postupů a komunikaci se zákazníky distančním způsobem; způsob spolupráce mezi obviněným a osobami, které dopravují zboží koncovým zákazníkům, je specifický, zejména z důvodu, že tato spolupráce probíhá téměř výhradně digitálně; obviněný je významným podnikatelem v oblasti online prodeje potravin díky své schopnosti efektivně zajišťovat doručování potravin i v krátkém časovém horizontu, pokud by byl nucen dopravu zásilek zákazníkům zajišťovat prostřednictvím zaměstnanců, nebyl by z důvodu rigidního nastavení pravidel v zákoníku práce schopen plnit závazky vůči svým zákazníkům, proto používá model spolupráce s osobami samostatně výdělečně činnými (kurýry), které pro něho zajišťovaly dopravu zásilek jeho zákazníkům; s poukazem na judikaturu NSS upozorňuje, že lze rozlišovat činnosti, které mohou být provozovány výlučně jako nezávislá činnost, činnosti ryze závislé a činnosti tzv. „obojetné“ povahy, které lze vykonávat jak v pracovním poměru, tak jako samostatně výdělečnou činnost; přičemž žalobkyně přistoupila k tomu, že přepravu zásilek poskytovaly osoby výhradně na základě obchodního vztahu s žalobkyní s tím, že forma spolupráce na základě Rámcových smluv byla oboustranně výhodná, zejména pro jednotlivé kurýry, kteří si mohli svobodně podle svého uvážení a osobních a časových možností zvolit, jak často a v jaké časy hodlají činnosti pro žalobkyni vykonávat. Žalobkyně současně ve zmíněných souvislostech zpochybňuje posouzení jednotlivých znaků závislé práce.

52. Posouzením výše uvedených námitek se žalovaný zabýval na straně 12 až 23 rozhodnutí, kdy nejprve konstatoval právní úpravu a judikaturu vztahující se k přestupku dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Poté shrnul skutková zjištění v rámci provedeného dokazování a odkázal na stranu 78 až 95 prvostupňového rozhodnutí s tím, že se ztotožňuje s úvahami a závěrem prvostupňového orgánu, že práce jmenovaných fyzických osob znaky závislé práce naplňovala, přičemž tyto osoby závislou práci pro žalobkyni vykonávaly, a to aniž by měly pro tuto práci s žalobkyní uzavřen základní pracovněprávní vztah; úvahy prvostupňového orgánu pak žalovaný doplnil a vypořádal odvolací námítky na následujících stranách napadeného rozhodnutí (strana 15 až 23 rozhodnutí).
53. Soud shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, obsahující právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro toto řízení. Rozhodnutí je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: ‚Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.‘ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“ Ke konkrétní námitce týkající se vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí, jenž se vztahuje k argumentaci žalovaného nominální výši poskytované odměny, soud uvádí, že ani z tohoto důvodu neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, potažmo vnitřně rozporné. Žalovaný v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35 srozumitelně vysvětlil, že odměna sice není definičním znakem závislé práce, ale podle

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

okolností konkrétního případu (např. výše odměny, délka poskytování odměny, neexistence finančních příjmů od jiné osoby) může být indikátorem nadřízenosti a podřízenosti jako definičního znaku závislé práce. Vzhledem k ekonomickému významu práce kurýrů pro žalobkyni (např. výše odměn, způsob odměňování, nevykonávání práce pro jiné podnikatelské subjekty), žalovaný na straně 20 a 21 napadeného rozhodnutí s odkazem na stranu 91 a 92 prvostupňového rozhodnutí řádně odůvodnil, proč v projednávaném případě shledal naplnění subordinačního znaku závislé práce.

54. Jak již bylo v bodu 34. tohoto rozsudku konstatováno, správní orgány stran zjištění skutkového stavu vycházely především z protokolu o kontrole ze dne 2. 5. 2022, č. j. 14795/3.50/2126, ze záznamů označených „Záznam o jednání s povinnou osobou“, v nichž jsou zaznamenány a vlastnoručně podepsány údaje uvedené jednotlivými kurýry a učinily součástí správního spisu ve vztahu k jednotlivým kurýrům Rámcové smlouvy o spolupráci a přepravě věcí, včetně přílohy č. 1 označené „Přehled smluvních pokut“, Rámcové smlouvy o pronájmu a užívání vozidla a mobilního telefonu, smlouvy o zachování důvěrnosti, faktury vydané jmenovanými kurýry. Spisový materiál byl dle soudu shromážděn v dostatečném rozsahu a stal se tak adekvátním podkladem pro vydání napadených rozhodnutí. V návaznosti na výše uvedené, soud dodává, že pro řízení vedené se žalobkyní není provádění jiného dokazování třeba, neboť ve správním spise byly shromážděny důkazní prostředky v dostatečné míře.
55. Soud uvádí, že odvolací námitky jsou obsahově shodné s žalobními námitkami, i z tohoto důvodu se soud s nimi vypořádal následně.
56. Ve vztahu ke *druhému žalobnímu bodu* soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné posouzení závislé práce.
57. V rámci tohoto žalobního bodu je stěžejní otázkou, zda došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, resp. zda lze dle skutkových zjištění v posuzované věci uzavřít, že žalobkyně umožnila konkrétně označeným osobám výkon nelegální práce.
58. Stran ust. § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti je třeba vyložit pojem závislá činnost, jak ji definuje ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce. Uvedené ustanovení vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35 takto: *„Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“* (shodně ke znakům závislé práce viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2015, č. j. 2 Ads 33/2015-16, ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 Ads 40/2014-41 či ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013). Nutno též dodat, že definiční znaky závislé práce jsou obsaženy pouze v ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, nikoliv však již v ust. § 2 odst. 2 – toto ustanovení zakotvuje povinnosti, které na základě výkonu práce vznikají zaměstnavateli, tedy podmínky, za nichž má být závislá práce vykonávána. K uvedenému se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015: *„Tyto podmínky nejsou samostatnými znaky závislé práce, jsou však významnými vodítky, na základě nichž lze*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny. Kupříkladu pobírání odměny za práci nepatří mezi obligatorní znaky závislé práce, na jejím základě však lze existenci závislého postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli prokázat.“

59. Dalším rozsudkem NSS, na který upozorňují oba účastníci, je rozsudek ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 Afs 85/2014-39, v němž NSS rozvedl pod bodem [14], že „Vedle kritéria, že volba smluvního typu v režimu samostatné činnosti se musí díť za absence nátlaku na strany smlouvy, odlišila judikatura ještě druhé klíčové kritérium, a to v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, podle kterého za závislou práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, se považuje výlučně osobní výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele, jeho jménem, za mzdu, plat nebo odměnu za práci, v pracovní době nebo jinak stanovené nebo dohodnuté době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost. Podle ustanovení § 3 stejného zákona pak platí, že závislá práce může být vykonávána výlučně v pracovněprávním vztahu podle tohoto zákona, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy podle tohoto zákona jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr. Lze tedy rozlišovat tři typy činností. V prvním případě se jedná o činnosti provozovatelné výlučně jako nezávislá činnost, ať již kvůli zákonné úpravě (např. soudní exekutor, notář) či z povahy věci (s ohledem na rozsah, druh činnosti, např. komplexní výrobní činnosti, určité typy obchodní činnosti, velká realitní kancelář aj.). Ve druhém případě jde o činnosti „obojetné“ povahy (drtivá většina menších živnostníků jako zedník, instalatér; svobodná povolání, asistenční činnosti; nejrůznější služby jako účetní, kadeřník atd.), ve třetím pak o činnosti ryze závislé (např. pokladní supermarketu). Judikatura postupně dospěla k závěru, že činnosti „obojetné“ povahy nespádají daňověprávně do kategorie nedovoleného „švarcsystému“. Nesmí však jít o předstírání samostatnosti a zastírání skutečného stavu spočívajícího v ryze závislé činnosti a ani o zneužití práva. V tomto směru je rozhodující způsob zabezpečování běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti příjemce prací, které by nemělo probíhat například outsourcingem typicky závislých (zejména dělnických) činností. V tomto směru lze odkázat na závěry zdejšího soudu v rozsudku ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 39/2001 - 41, publ. pod č. 168/2004 Sb. NSS: „Zajišťuje-li osoba provozující cestovní kancelář včetně průvodcovské činnosti tuto průvodcovskou činnost jen osobami vykonávajícími činnost na základě živnostenského oprávnění, porušuje tímto jednáním § 1 odst. 4 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, neboť se jedná o plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti cestovní kanceláře.“ V rozsudku ze dne 11. 11. 2003, č. j. 5 A 176/2000 - 37, pak uvedl: „Úklidové práce jsou v restauračním zařízení běžným úkolem vyplývajícím z předmětu činnosti, neboť souvisejí s poskytovanými službami. Zaměstnavatel je tedy dle ustanovení § 1 odst. 6 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ze znění zákona č. 578/1991 Sb. a zákona č. 167/1999 Sb., povinen zabezpečit je svými zaměstnanci. Prostřednictvím osoby samostatně výdělečně činné by mohl uvedené činnosti zajistit pouze tehdy, pokud by se jednalo o krátkodobé nárazové práce převyšující kapacitní možnosti jeho zaměstnanců, případně pokud by šlo o krátkodobé speciální úklidové úkony vyžadující vyšší odbornost a složité technické vybavení.“ V rozsudku ze dne 14. 11. 2007, č. j. 3 Ads 32/2007 - 66, zdejší soud posuzoval případ, ve kterém na pile pracovaly osoby, které nebyly zaměstnanci kontrolovaného zaměstnavatele, ale pracovaly na základě jednotlivě uzavřených smluv o dílo, v nichž bylo předmětem smlouvy provedení prací v dřevařské výrobě. Dospěl k závěru, že šlo o hlavní způsob, kterým je zajišťováno plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti kontrolovaného soukromého zaměstnavatele: „(...) práce vykonávané zaměstnanci stěžovatele přímo souvisejí se zajištěním

provozu pily a byly prováděny v zařízeních určených pro tyto činnosti na vlastní odpovědnost stěžovatele, který celý provoz organizoval a řídil“.

60. Nejvyšší správní soud tento postoj upřesnil v rozsudku ze dne 13. 1. 2022, č. j. 4 Ads 256/2021-31, v němž mimo jiné uvedl, že pokud by se „smluvní strany snažily zastržit existenci pracovněprávního vztahu uzavřením občanskoprávní nebo obchodněprávní smlouvy, je na místě posuzovat jejich soukromoprávní vztah podle jeho skutečné povahy. Při posuzování, zda dochází v konkrétním případě k výkonu závislé práce, nemůže být tedy rozhodujícím, na jakém formálním základě pracovník svou činnost provádí (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013 - 28, a ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015 - 27).“ V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Ads 225/2018 - 29, pak Nejvyšší správní soud v této souvislosti vyslovil, že „při posouzení toho, zda došlo k naplnění tohoto ustanovení, proto není a z povahy věci ani nemůže být rozhodující, jak se vztah formálně jeví a jak byl případně mezi jeho stranami formálně upraven, ale podstatné je faktické naplnění podmínek výkonu závislé práce, jak jsou vymezeny v § 2 zákoníku práce (...) Při posuzování této fakticity pak nemůže být rozhodující ani to, že vůlí obou stran takového vztahu bylo založit obchodněprávní vztah (...), neboť i tento projev vůle může zastírat skutečný účel vztahu, jímž je výkon závislé práce. Nejvyšší správní soud proto nemůže akceptovat námitku stěžovatelky, týkající se omezení autonomie vůle stran takového vztahu (...), když obě strany jak při uzavírání předmětného vztahu, tak i dodatečně, tj. ve správním řízení před orgánem prvního stupně doložily prohlášení, že nejen formálně co do označení právního jednání, ale i obsahem jejich skutečné vůle bylo uzavřít a realizovat obchodněprávní vztah. To z důvodu, že ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti sleduje onu fakticitu poměrů smluvních stran, v níž lze shledávat obcházení zákona o zaměstnanosti a dalších povinností plynoucích pro obě strany z pracovněprávních předpisů. Jinak řečeno, předmětná právní úprava se vztahuje na situace, kdy smluvní strany sice uzavřely formálně obchodněprávní či občanskoprávní vztah a jejich skutečná a oboustranně shodná vůle i sledovala založení takového vztahu, pokud se však fakticky chovají tak, jako by se jednalo o vztah pracovněprávní“.
61. Soud k výše uvedené judikatuře NSS shledává vhodným upozornit i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 12. 2023, č. j. 14 Ad 15/2023, v němž soud v obecné rovině uvedl, že „žalobkyně pomíjí podstatu činnosti Inspekce a účel zákona o zaměstnanosti, neboť tyto naplňují veřejnoprávní poslání, a to dodržování pracovněprávních předpisů (nejen) ve vztahu k zaměstnancům. Soud dodává, že současná koncepce soukromého práva je založena na oddělení od práva veřejného (§ 1 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník). Z právé uvedeného vyplývá, že správní orgány příslušné k veřejnoprávní kontrole posuzují právní vztahy především z pohledu práva veřejného, byť s přihlédnutím k příslušným pracovněprávním předpisům, především zákoníku práce. Správní orgány obou stupňů tudíž byly v rámci veřejnoprávní kontroly oprávněny posoudit naplnění znaků závislé práce dle soukromoprávního vymezení, nicméně toto posouzení činily materiálně, a to bez ohledu na skutečnost, jakým způsobem byly tyto vztahy formálně soukromoprávně upraveny mezi žalobkyní a jí tvrzenými subdodavateli. Jinými slovy řečeno, skutečnost, že mezi žalobkyní a předmětnými osobami není přímý smluvní vztah, je pro posouzení naplnění znaků závislé práce irelevantní. Formální smluvní vztah, ať už existuje či neexistuje, není způsobilý prokázat, že přestupek dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti nebyl spáchán, neboť podstatou zastřenému pracovněprávního vztahu jako formy výkonu nelegální práce je právě to, že formální úprava soukromoprávního vztahu neodpovídá jeho skutečnému obsahu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 Ads 60/2021-41).“

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

62. Žalobkyně staví svou obranu zejména na skutečnosti, že předmět činností poskytovaných kurýry spadá do takzvaných obojetných činností, a že žalovaný nesprávně uzavřel, že byly naplněny kumulativně všechny znaky závislé práce. Především se žalobkyně dovolává soukromoprávních Rámcových smluv, které uzavřela s jednotlivými tvrzenými obchodními partnery tak, jak kurýry sama označila v žalobě (následně ve vyjádření ze dne 27. 6. 2025 je označuje rovněž za přepravce).
63. Otázce konfliktu závislé práce a činnosti na základě soukromoprávní smlouvy se Nejvyšší správní soud opakovaně věnoval ve své rozhodovací činnosti. Základním východiskem je názor, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Ads 151/2015-27: *„I pokud smluvní strany uzavřou občanskoprávní či obchodněprávní smlouvu, která splňuje veškeré zákonné náležitosti, bude nutno posoudit jejich vztah jako pracovněprávní, naplňuje-li činnost realizovaná na základě takových smluv znaky závislé práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013-28).“* Následně pak soud v témže rozsudku na tento názor navázal takto: *„Pokud správní orgány prokážou naplnění veškerých znaků plynoucích z § 2 odst. 1 zákoníku práce, půjde o výkon závislé práce i tehdy, neposkytuje-li zaměstnavatel svému zaměstnanci za jeho práci mzdu, plat či odměnu, případně nehradí-li zaměstnavatel náklady spojené s výkonem práce zaměstnance, či odmítá-li zaměstnavatel přijmout odpovědnost za práci vykonanou zaměstnancem, anebo není-li práce vykonávána v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo na jiném dohodnutém místě, jak vyžaduje § 2 odst. 2 tohoto zákona. Posuzování, zda byly naplněny jednotlivé znaky, by přitom nemělo sklouznout k ryze formálnímu „škatulkování“, ale mělo by vycházet z materiálního posouzení vykonávané činnosti a charakteru soukromoprávního vztahu (zda jsou smluvní strany vůči sobě fakticky v postavení dvou rovnocenných obchodních partnerů apod.).“*
64. Z výše citované judikatury vyplývá, že je třeba zhodnotit skutkové okolnosti z hlediska toho, zda je závěr správních orgánů o spáchání správního deliktu dostatečně podložen. Z napadených rozhodnutí a správního spisu by mělo tedy jednoznačně vyplývat, že na základě zjištěných skutečností byly naplněny všechny znaky závislé práce, a rovněž, že se správní orgány zabývaly i dostatečně charakterem vykonávané činnosti a smluvního vztahu mezi žalobkyní a konkrétními osobami, zde kurýry.
65. Soud již uvedl výše, že je třeba naplnit všechny znaky závislé práce: zaměstnanec osobně (1. podmínka) a soustavně (2. podmínka) vykonává práci jménem zaměstnavatele (3. podmínka) a podle jeho pokynů (4. podmínka), přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu (5. podmínka).
66. Soud předesílá, že žalovaný se naplnění znaků závislé práce ve stručnosti zabýval na straně 15 a násl. napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že kurýři svou činností (v rozhodném období) v rámci předmětu podnikání žalobkyně zajišťovali její podnikání, do něhož vkládali pouze svoji pracovní činnost. K tomu žalovaný dodal, že žalobkyně nahrazovala činností těchto osob práci, kterou by vykonávali (zřejmě) její zaměstnanci, když v minulosti činnost řidičů - kurýrů při přepravě ze skladů Rohlík.cz prováděly mj. i osoby v pracovněprávním vztahu; ostatně tuto skutečnost zmiňuje i žalobkyně ve svém odvolání. Z uvedeného žalovaný dovodil, že tyto osoby nevykonávaly žádnou specializovanou činnost, v níž by mohly uplatnit rozhodovací volnost, přičemž při práci postupovaly výhradně dle pokynů žalobkyně a těmito pokyny žalobkyně neponechala kurýrům dostatečně velký prostor pro určení vlastní pracovní činnosti, tyto osoby využívaly pracovních prostředků žalobkyně - osobní automobily, mobilní telefony a platební terminály způsobem určeným v Rámcové smlouvě o pronájmu a užívání vozidla a

mobilního telefonu, jinak jim hrozily smluvní pokuty, kdy bez nich nebylo možné sjednanou činnost pro žalobkyni vykonávat ani fakturovat, a dodržovat časový harmonogram určený žalobkyní. Pokud se tyto osoby řídily výhradně pokyny žalobkyně, která je i kontrolovala, je vyloučeno, aby mohly v rámci organizace pracovního dne uplatnit jakoukoli rozhodovací volnost typickou pro osoby samostatně výdělečně činné (když jedinou volbu uplatňovaly co do času začátku výkonu práce daného dne, popř. co do rezervace konkrétního rozvozového bloku), resp. aby se jejich rozhodovací volnost zásadním způsobem lišila od té, kterou mohou uplatňovat při výkonu závislé práce zaměstnanci v pracovněprávním vztahu.

67. Žalovaný uvážil, že z organizace práce (jak je zadokumentována prostřednictvím jednotlivých záznamů o jednání s povinnou osobou a smluv) vyplývá, že žalobkyně nad těmito osobami nevykonávala pouze volnou dohledovou činnost, ale řídila je v takové intenzitě, že výkon jejich práce postrádal prvky nezávislosti a samostatnosti, neboť tyto osoby plně nerozhodovaly o čase, místě ani způsobu plnění jimi prováděné práce, protože není možno jejich činnost považovat za nezávislou práci. K vymezení pracovní doby zmínil žalovaný, že stanovení pracovní doby není obligatorním znakem závislé práce, ale má za to, že tím, že žalobkyně určovala kurýřům konkrétní pracovní úkony, resp. kdy a kam je potřeba rozvoz provést, nepřímo jim určila pracovní dobu, třebaže pružně nebo nerovnoměrně. Skutečnost, že výkon práce kurýřů vykazoval závislý charakter, dokresluje, že se vůči třetím osobám (zákazníkům) jeví jako zaměstnanci žalobkyně v pracovněprávním vztahu, nikoli jako osoby samostatně výdělečně činné, když využívali všech pracovních prostředků (v případě automobilu označeného dokonce logem) žalobkyně, přičemž i při dovozu objednaného zboží se tito zákazníkům představovali jménem žalobkyně. Tyto úvahy žalovaný rozvinul následně v rámci vypořádání jednotlivých odvolacích námitek a soud, který se s nimi ztotožňuje, je vypořádává následně (viz dále).
68. Dle soudu je z napadených rozhodnutí zcela zjevné, že byla postavena především na poukazu správních orgánů vyjádřeném na straně 18 napadeného rozhodnutí, a sice že při posuzování formální stránky vztahu založeného smlouvou, lze z ní vycházet toliko v případě, že je jí nastavený vztah prokázán i fakticky. Správní orgány v daném případě po provedeném dokazování dospěly k závěru, že uzavřením Rámcové smlouvy došlo k zastření pracovněprávního vztahu.
69. Žalobkyni lze přisvědčit, že kurýrní činnost je typově činností obojetné povahy, její vykonávání je tedy možné jak samostatně, tak v pracovněprávním vztahu. V každém konkrétním případě je ale nutné zvážit pravou povahu této činnosti a okolnosti, za jakých je vykonávána. Přitom se zejména přihlédně k tomu, zda kurýři zabezpečují pouze doplňkové, resp. vedlejší úkoly, či běžné úkoly vyplývající z předmětu činnosti podnikatele. Pokud kurýrní činnost u podnikatele patří mezi běžné úkoly, neměla by být „outsourcována“. Jinak je tomu u podnikatele (lze si představit například advokátní kancelář), při jehož chodu čas od času vyvstane potřeba něco někam osobně doručit, pro takové nahodilé případy je smysluplné uzavřít smlouvu s člověkem, který kurýrní činnost vykonává jako OSVČ.
70. V daném případě podle preambule Smlouvy o spolupráci a přepravě věcí *„Odesílatel je právnickou osobou podnikající mj. v oblasti prodeje a distribuce potravin, tabákových a alkoholických výrobků a dalšího zboží; činnost Odesílatele zahrnuje i obstarávání přepravy Zásilek s tímto zbožím zákazníkům Odesílatele“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

71. V případě žalobkyně je tedy doručování objednaných potravin a jiných produktů samou podstatou předmětu její činnosti, na práci kurýrů tedy její podnikání spočívá, což soud pokládá za zcela zásadní.
72. Projednávaný případ lze přirovnat k situaci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 39/2001 - 41, publ. pod č. 168/2004 Sb. NSS: *„Zajišťuje-li osoba provozující cestovní kancelář včetně průvodcovské činnosti tuto průvodcovskou činnost jen osobami vykonávajícími činnost na základě živnostenského oprávnění, porušuje tímto jednáním § 1 odst. 4 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, neboť se jedná o plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti cestovní kanceláře.“* Doprava potravin je rovněž plněním běžných úkolů, které vyplývají z předmětu činnosti žalobkyně. Ze spisu vyplývá, že žalobkyně zajišťovala dopravu výhradně prostřednictvím kurýrů vykonávajících tuto práci na základě živnostenského oprávnění. Těmto osobám tedy nesvěřovala jen – slovy judikatury – krátkodobé nárazové práce převyšující kapacitní možnosti zaměstnanců žalobkyně, případně krátkodobé speciální úkony vyžadující vyšší odbornost a složité technické vybavení.
73. Nejvyšší soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 16. 4. 2025, č. j. 7 Ads 344/2024-45 městskému soudu vytkl vypořádání námitek stran tvrzené nezávislosti kurýrů při realizaci jednotlivých zakázek. Nejvyšší soud uvedl, že *„ve vztahu k obojetným činnostem je přitom nutno posoudit, jak moc se osoba vykonávající práci pro jinou osobu na této osobě (ne)závislá, a to z osobního, právního i hospodářského hlediska“*. Právě otázka míry závislosti je totiž stěžejní pro určení, zda je činnost obojetné povahy v konkrétním případě vykonávána ve vztahu závislém, či nezávislém.
74. Žalobkyně tvrdí, že závislost kurýrů na žalobkyni nedosahovala takové intenzity, aby ji bylo možné označit za závislou činnost, že kurýři uzavřeli smlouvu s žalobkyní na základě své svobodné vůle a že pro ně smlouva byla výhodná. Žalobkyně akcentovala nezávislou realizaci dílčích zakázek, smluvní pokuty ujednané v Rámcových smlouvách o přepravě, nesoustavnost činnosti kurýrů a různorodost fakturace kurýrů za jednotlivá období či absenci pokynů žalobkyně ve vztahu k činnosti kurýrů.
75. Při posuzování povahy činnosti je nutné klást důraz na faktický stav a skutečný obsah právního jednání. Nelze opomenout, že předmětem zkoumání je jednání (potenciálně) zastřené. Je samozřejmé, že právní subjekt, který se snaží určitým jednáním zastřít jiné, „vymodeluje“ smluvní vztah takovým způsobem, aby formálně vzato vyhověl právní úpravě (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Ads 225/2018-29: *“při posouzení toho, zda došlo k naplnění tohoto ustanovení, proto není a z povahy věci ani nemůže být rozhodující, jak se vztah formálně jeví a jak byl případně mezi jeho stranami formálně upraven*). Smluvní ujednání, na která žalobkyně ve svých námitkách odkazuje, jsou dle názoru soudu právě takto účelově uzpůsobená.
76. Žalobkyně argumentuje tím, že kurýři mohli používat vlastní vozidlo či mobilní telefon. Toto tvrzení však zcela neodráží příslušná ustanovení Smlouvy o přepravě:
77. Podle čl. 7.6 Rámcové smlouvy o přepravě *„Dopravce se zavazuje užívat k plnění svých povinností dle této Smlouvy pouze určené vozidlo Odesílatele („Vozidlo Odesílatele“), které si od Odesílatele pronajal na základě zvláštní smlouvy, případně, po předchozím písemném schválení Odesílatelem, i jiné vozidlo plně odpovídající popisu vozidla určeného k přepravě zásilek dle Standardů uvedených v čl. 7.11 této Smlouvy (Vozidlo Dopravce)“*.

78. Podle čl. 7.10 Rámcové smlouvy o přepravě „Dopravce se zavazuje užívat k plnění svých povinností dle této Smlouvy mobilní telefon, který si od Odesílatele pronajal na základě zvláštní smlouvy, případně, po předchozím písemném schválení Odesílatelem, i jiný telefon plně odpovídající popisu mobilního telefonu určeného k plnění povinností dle této Smlouvy dle čl. 7.11 této Smlouvy.
79. Kurýři tedy byli povinni používat primárně vozidla žalobkyně. Využití vlastního vozidla žalobkyně kurýřům umožnila, avšak podmínila to nejen tím, že vozidlo bude mít vlastnosti nezbytné pro přepravu (mimo jiné) potravin, taková podmínka je zcela pochopitelná, ale rovněž tím, že k využití vlastního vozidla dopravce udělí písemný souhlas. Takové ujednání dle názoru soudu není typické pro rovnocenný obchodní vztah s kurýřem, jenž uskutečňuje přepravu samostatně, „nezávisle“. V případě, že by kurýř byl skutečně nezávislým subjektem vykonávajícím přepravu samostatně, nesl by odpovědnost za to, že jeho vozidlo bude splňovat potřebné parametry a že bude schopen poskytnout smluvené služby v ujednané kvalitě. Žádného schvalovacího procesu ze strany žalobkyně by v takovém případě nemělo být zapotřebí.
80. Stejně tak využití vlastního mobilního telefonu žalobkyně podmínila nejen potřebnými parametry, pod nimiž si lze představit například možnost instalace objednávkové aplikace, ale také předchozím písemným souhlasem, přičemž není zcela zřejmé, z jakého důvodu by právě mobilní telefon měl takovému souhlasu podléhat.
81. Ve skutečnosti žádný z kurýřů žalobkyně přepravu s vlastními pomůckami nerealizoval. Takový stav je ostatně logický. Soud připomíná, že doprava zboží k rukám zákazníků je činnost, na které žalobkyně vystavěla své podnikání, přirozeně tedy zajišťuje dostatečné množství pomůcek pro tuto činnost potřebných. Také vzhledem k výši hmotného i nehmotného majetku, jakož i k objemu finančních prostředků a know-how, jimiž žalobkyně disponuje, je zřejmé, že žalobkyně k této činnosti vytvořila veškerou „infrastrukturu“, kterou by nemohl obstarat jednotlivý živnostník. V této souvislosti lze konstatovat, že kurýři byli na žalobkyni závislí, neboť sami by si nebyli schopni zajistit zázemí k výkonu činnosti v takovém rozsahu, jaký poskytovala žalobkyně coby velká korporace.
82. Ve vztahu k soustavnosti vykonávané práce žalobkyně svou obranu postavila zejména na skutečnosti, že z uzavřených Rámcových smluv vyplývá, že kurýř vůbec nemusel následně uzavírat Dílčí smlouvy či neměl povinnost akceptovat objednávky, resp. mohl si sám zvolit dny, kdy bude realizovat zakázky, potažmo si takto zvolit i přestávky v práci či dovolenou.
83. Co se týče neexistence povinnosti kurýřů uzavřít dílčí smlouvu (o přepravě konkrétních zakázek), je tato argumentace žalobkyně podle názoru městského soudu lichá, neboť kurýři dílčí smlouvy fakticky pravidelně a dlouhodobě uzavírali. Možnost nepravidelného uzavírání dílčích smluv tak zůstala pouze v teoretické rovině, neboť kurýři neodmítali uzavírání dílčích smluv a ve skutečnosti byly dílčí smlouvy uzavírány soustavně. Od množství přepravených zásilek se odvíjela i odměna kurýřů. Tak podle čl. 8.1. Smlouvy o spolupráci a přepravě věcí se žalobkyně zavázala zaplatit variabilní část odměny až do výše 15 000 Kč, jestliže kurýř vykonával činnost více dnů v měsíci. Ačkoli další podmínky vyplacení této odměny nejsou specifikovány, ze skutečnosti, že odměna byla vyplácena měsíčně za jednotlivé dny lze usuzovat, že přicházela v úvahu jen u těch kurýřů, kteří pracovali pro žalobkyni pravidelně, nikoliv u kurýřů, kteří přepravili jednu zásilku měsíčně. Dále podle čl. 8.2. Smlouvy o spolupráci a přepravě věcí se žalobkyně zavázala vyplatit bonus za množství přepravených zásilek „*Dosáhne-li Dopravce počtu 300 (slovy: tři sta) a více*

přepravených Zásilek za jeden kalendářní měsíc (...)“. Konečně podle čl. 8.3. Smlouvy o spolupráci a přepravě věcí je vyplacení Bonusu za bezpečnou přepravu zásilek podmíněno tím, že se dopravci podaří „přepravovat Zásilky dle této smlouvy po dobu po sobě následujících dvanácti měsíců (...)“.

84. Již prvostupňový orgán poukázal na skutečnost, že i zaměstnanec v pracovním poměru má možnost sjednat si v pracovní smlouvě jinou stanovenou týdenní pracovní dobu, např. kratší pracovní dobu, nebo jiné rozvržení pracovní doby, např. pružnou pracovní dobu. K tomu lze doplnit, že někteří zaměstnanci pracující „na směny“ mají rovněž možnost zvolit, na které směny se dostaví, s ohledem na své časové možnosti. Takové uspořádání je poměrně časté u prací konaných mimo pracovní poměr na základě dohody (obsluha v restauračních zařízeních, hostesky, průvodci na památkových objektech apod.). Proto soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, která ze skutečnosti, že někteří kurýři poskytovali služby pouze v některé dny, dovozovala nepravdivost poskytování služeb, resp. nesplnění podmínky soustavnosti vykonávané práce. V daném případě se u všech kurýrů, za jejichž výkon byla žalobkyně sankcionována, nejednalo o spolupráci příležitostnou, a už vůbec ne jednorázovou, nýbrž o pravidelný výkon totožné práce (soud pro stručnost odkazuje na stranu 89 a 90 prvostupňového rozhodnutí, kde je u jednotlivých osob uveden rozpis odrážející, jak byl výkon činností prováděn s vazbou k jednotlivým po sobě jdoucím měsícům v korunovém ohodnocení). Tomuto závěru přisvědčil i žalovaný v napadeném rozhodnutí, který se sice ztotožnil s žalobkyní, že i služby v obchodněprávním vztahu mohou být poskytovány dlouhodobě, současně však podotkl, že dlouhodobá povaha vykonávané činnosti ve vztahu k jednomu subjektu je typická právě pro výkon závislé práce, pročež s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2023, č. j. 10 Ads 235/2021-31 zopakoval, že kurýři nepracovali pro žalobkyni jednorázově či toliko příležitostně, ale po delší dobu a ani nevykonávali žádnou specializovanou činnost. O pravidelném (resp. soustavném) dlouhodobém výkonu jednotlivých kurýrů svědčí nejen protokol o kontrole ze dne 2. 5. 2022, č. j. 14795/3.50/2126, v němž jsou zachyceny na straně 80 a násl. prvostupňového rozhodnutí výpovědi těchto osob, které popsaly průběh pracovního dne jimi vykonávaný, ale především jejich fakturace, která je součástí správního spisu a kterou rovněž žalobkyně částečně uvádí i v žalobě. Tato fakturace potvrzuje právě pravidelnost, resp. soustavnost práce vykonávané kurýry.

85. Podmínka soustavnosti jako podmínka závislé práce je dle soudu tedy naplněna, neboť kurýři vykonávali práci pro žalobkyni pravidelně v rádech několika po sobě jdoucích měsíců. Byť Rámcová smlouva nezavazovala kurýra k pravidelnému poskytování služeb ani k poskytování služeb v určitém rozsahu, a povinnost provést přepravu ze strany kurýra vznikla až okamžikem akceptace objednávek, kurýři fakticky vykonávali práci pro žalobkyni soustavně, což je prokázáno nejen popisem pracovního dne kurýrů (pan D. P., D. D., O. H., R. V., M. S.), ale právě pravidelně po sobě jdoucími měsíčními fakturami, které kurýři vystavovali k proplacení žalobkyni. Jinými slovy, k tomuto dílčímu závěru dospěl soud proto, že za skutečně vykonanou práci prováděli kurýři fakturaci, a to pravidelně jednou měsíčně (jak názorně rozepsala i žalobkyně v podané žalobě (u pana D. D. a pana D. S.)). Podle fakturovaných období je zřejmé, že kurýři pracovali pravidelně, neboť každý měsíc fakturovali konkrétní částky, prakticky odpovídající průměrné mzdě, v některých případech i částky násobně vyšší. Soud pro stručnost odkazuje na stranu 84 až 88 prvostupňového rozhodnutí, kde je výše těchto částek uvedených na fakturách uvedena. Sama skutečnost, že výše fakturovaných částek byla odlišná v jednotlivých fakturovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

obdobích, je nerozhodná. Výše fakturovaných částek závisela na počtu vyřízených zakázek. Z údajů uvedených jednotlivými kurýry vyplývá, že podklady pro fakturaci (tj. počet vyřízených zakázek) byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu, což odpovídá i adekvátní kontrole ze strany žalobkyně. Nelze opomenout, že čas doručení zakázky je a byl plánován centrálně dispečinkem Praha a s popisem trasy byl a je předáván mobilní aplikací kurýru.

86. Soud dále uvádí, že v posuzovaném případě splnění podmínky soustavnosti *závislé práce* vyplývá z prokázané skutečnosti, že kurýři vykonávali práci pro žalobkyni pravidelně v několika po sobě jdoucích měsících (D. P. od ledna 2021 do dubna 2021, D. S. od ledna 2021 do dubna 2021, J. Č. od ledna 2021 do dubna 2021, D. D. od ledna 2021 do března 2021, pan F. D. od ledna 2021 do dubna 2021, pan P. M. od ledna 2021 do dubna 2021, pan M. S. od ledna 2021 do dubna 2021, pan P. H. od ledna 2021 do dubna 2021).
87. O pravidelném (resp. soustavném) dlouhodobém výkonu jednotlivých kurýrů svědčí též preambule Smlouvy o spolupráci a přepravě věcí, podle které „*Smluvní strany mají zájem o dlouhodobou spolupráci v oblasti přepravy zásilek*“.
88. Žalobkyně s kurýry uzavírala nejen Rámcové smlouvy, nýbrž i smlouvy o pronájmu a užívání vozidla a mobilního telefonu, na základě nichž přijímali pokyny žalobkyně a těmito pokyny se také při vlastní pracovní činnosti řídili využívaje pracovních prostředků žalobkyně - osobní automobily, mobilní telefony a platební terminály, a to způsobem určeným v Rámcové smlouvě o pronájmu a užívání vozidla a mobilního telefonu. Ve vztahu k těmto pronajatým prostředkům měli kurýři smluvně upraveny povinnosti, při jejichž nedodržení jim hrozily smluvní pokuty (viz Příloha č. 1). Bez nich nebylo možné sjednanou činnost pro žalobkyni vykonávat ani fakturovat a dodržovat časový harmonogram určený žalobkyní.
89. V posuzovaném případě tak soud shledává (na základě spisového materiálu viz výše) podmínku *závislé práce*, tedy podmínku soustavnosti za naplněnou.
90. Ve vztahu k podmínce osobního výkonu práce nutno poznamenat, že žalobkyně v žalobě nerozporuje, že by kurýři vykonávali práci osobně, nýbrž namítá, že neměli povinnost vykonávat činnost osobně, neboť podle čl. 7.4.4. a čl. 7.5.9. Rámcové smlouvy o přepravě bylo výslovně umožněno poskytovat přepravní služby prostřednictvím subdodavatele.
91. Podle čl. 7.4.3. Rámcové smlouvy se Dopravce zavazuje „*vykonávat přepravu zásilek osobně; Dopravce není oprávněn zajistit přepravu Zásilky prostřednictvím jiných osob („Subdodavatel“)* bez předchozího písemného souhlasu Odesílatele.“.
92. Rámcová smlouva je tedy formulována tak, že kurýři jsou povinni vykonávat přepravu osobně. Možnost zajistit přepravu zásilky prostřednictvím jiných osob („subdodavatelů“) je a priori vyloučena, s výjimkou případů, kdy k tomu žalobkyně předem udělí písemný souhlas. Dikce čl. 7.4.3. Rámcové smlouvy dle názoru soudu nenavozuje dojem nezávislého postavení kurýra, který může zcela volně uvážit, zda přepravu uskuteční osobně, či za pomoci jiné osoby. Z údajů sdělených kurýry vyplývá, že fakticky se jednalo vskutku toliko o hypotetickou možnost uvedenou ve smlouvě, která však nikým nebyla realizována. Ačkoliv tedy rámcová smlouva možnost využití subdodavatele proti písemnému souhlasu žalobkyně připouštěla, kurýři fakticky tuto možnost nevyužívali a práci vykonávali osobně, což je podloženo především protokolem o kontrole, jehož součástí jsou i kontrolní zjištění zahrnující ústní sdělení jednotlivých kurýrů, konkrétně označených ve výroku I. písm. e) prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

93. Dle soudu z protokolu o kontrole ze dne 2. 5. 2022, č. j. 14795/3.50/2126 (zahrnující výpovědi kurýrů) jednoznačně vyplývá, že zjištěné osoby vykonávaly práci osobně (jednotlivé činnosti vykonávané konkrétními kurýry popsal správní orgán I. stupně na straně 80 a násl. prvostupňového rozhodnutí), což odpovídá výpovědím těchto osob, které popsaly, jakou činnost pro žalobkyni vykonávaly, resp. popsaly průběh pracovního dne jimi vykonávaný. Výše uvedený závěr, tedy osobní výkon práce kurýrů koresponduje s rozsudkem NSS ze dne 13. 1. 2022, č. j. 4 Ads 256/2021-31, dle něhož pro posouzení znaků závislé práce je rozhodující faktický stav.
94. Správní orgány při zkoumání naplnění znaku osobního výkonu práce dále poukázaly na skutečnost, že vznik živnostenských oprávnění kurýrů korespondoval se zahájením jejich činnosti pro žalobkyni (např. panu D. D. vzniklo živnostenské oprávnění s uvedeným předmětem podnikání dne 16. 9. 2019, Rámcovou smlouvu o přepravě uzavřel dne 5. 9. 2019, panu F. D. vzniklo živnostenské oprávnění s uvedeným předmětem podnikání dne 20. 4. 2020, Rámcovou smlouvu o přepravě uzavřel dne 11. 3. 2020, panu M. S. vzniklo živnostenské oprávnění s uvedeným předmětem podnikání dne 24. 8. 2020, rámcovou smlouvu o přepravě o přepravě věcí uzavřel dne 25. 8. 2020, panu P. H. vzniklo živnostenské oprávnění s uvedeným předmětem podnikání dne 7. 10. 2020, rámcovou smlouvu o přepravě o přepravě věcí uzavřel dne 1. 10. 2020 viz 92. strana prvostupňového rozhodnutí), z čehož dovodily, že tyto osoby dlouhodobě před zahájením výkonu činnosti pro žalobkyni neprovozovaly v daném oboru podnikatelskou činnost, avšak živnost založili právě za účelem osobního výkonu činnosti pro žalobkyni, když tak byli nuceni udělat právě s ohledem na skutečnost, že žalobkyně na danou činnost nehledala zaměstnance. Podle žalovaného nelze v takovém případě hovořit o volbě formy obchodní spolupráce, neboť žalobkyně možnost volby nepřipustila.
95. S uvedenou úvahou se soud shoduje a dodává, že z údajů sdělených kurýry vyplývá, že hlavní pracovní poměr ani dohoda o pracovním poměru či dohoda o pracovní činnosti jim nabídnuty nebyly (záznam o jednání s D. D., s O. H., s R. V., s M. S. či P. H.). O tom, že podmínkou uzavření Rámcových smluv byla skutečnost, že kurýři před zahájením výkonu činnosti pro žalobkyni měli živnostenské oprávnění mimo jiné v oblasti silniční motorové dopravy, svědčí úvodní ustanovení Rámcových smluv, v němž je definován dopravce pod písm. (B) jako fyzická osoba zapsaná v živnostenském rejstříku, podnikající mj. v oblasti silniční motorové dopravy.
96. Žalobkyně nespornuje, že kurýři podléhali systému pokut, resp. že součástí Rámcové smlouvy byla i příloha č. 1, která obsahovala výši možných pokut za jednotlivá porušení povinností kurýrů [např. za neodevzdání vozidla ve stanoveném termínu až 2 000 Kč, nedotankované vozidlo při jeho odevzdání na DEPO 200 Kč, neuklizené vozidlo (nákladový prostor, kabina řidiče) 200 Kč, odevzdání vybitého mobilního telefonu 100 Kč, pozdní příchod na směnu při zpoždění do 15 minut 200 Kč, zpoždění do 30 minut 400 Kč, zpoždění o více než 30 minut 600 Kč, nedostavení se k výkonu sjednané přepravy bez předchozí omluvy 1200 Kč, porušení zákazu kouření ve vozidle 1. případ až 5 000 Kč, 2. případ ukončení spolupráce, nerespektování nastavených standardů až 5 000 Kč]. Žalobkyně však připomíná, že je subjektem některých veřejnoprávních povinností, jejichž plnění je povinna zajistit i u kurýrů, např. hygienické předpisy pro skladování a dovoz potravin. Měla proto zájem na tom, aby jí byly poskytovány služby sjednané kvality. Žalobkyně namítá, že se žalovaný s touto skutečností v napadeném rozhodnutí nevypořádal, když na straně 22 napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

rozhodnutí připustil, že i v obchodněprávních vztazích objednatel podrobuje poskytnutou službu kontrole, *míra této kontroly však dle něj není bezbřehá.*

97. Soud k této námitce uvádí, že je vytržena z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný se vypořádával s poukazem žalobkyně na znění uzavřených smluv, z nichž vyplývá, že kurýři neměli povinnost vykonávat přepravní činnost osobně (či vlastním vozidlem), k čemuž žalovaný uvedl, že nemůže pominout, že i zde byla možnost poskytovat služby prostřednictvím jiných osob (či jiným vozidlem) pouze za písemného souhlasu žalobkyně. Žalovaný připustil, že i v obchodněprávních vztazích objednatel podrobuje poskytnutou službu kontrole (zda bylo plněno ze strany dodavatele řádně a včas), avšak současně dodal, že *míra této kontroly není bezbřehá.* K tomu dodal, že uvedené svědčí o tom, že žalobkyně neměla zájem toliko na provedení služby, tj. na výsledku, kdy v případě obchodněprávních vztahů je běžné, že objednatel má zájem právě především na řádném a včasném poskytnutí služby, avšak personální zajištění poskytnutí dané služby a její dílčí provedení ponechává na dodavateli a zpravidla do něho nezasahuje (naopak kontrola osob, které práci vykonávají, je typická je pro výkon závislé práce). Uvedenou úvahu shledává soud racionální a nevybočující z logického rámce.
98. Na základě uvedeného dospěl soud k dalšímu dílčímu závěru, a sice, že i podmínka že zjištěné fyzické osoby vykonávaly práci výhradně osobně, byla splněna.
99. Dále se soud zabýval otázkou, zda kurýři vykonávali práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů.
100. Prvostupňový orgán se touto otázkou zabýval na straně 93 a 94 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na straně 23 napadeného rozhodnutí. Kurýři D. P., M. S., M. S., D. D., O. H., R. V., P. H. a F. D. shodně uvedli, že od žalobkyně měli v pronájmu automobil, který měl jednotné firemní označení, konkrétně polep objednatele Rohlík.CZ. Dále měli v pronájmu mobilní telefon s aplikací a přenosný platební terminál. Kurýři k vyřizování reklamaci dále uvedli, že reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ. Kurýři M. S., D. D., O. H., R. V., P. H. a F. D. k otázce placení zpropitného uvedli, že pokud chtěl zákazník zaplatit zpropitné, platil přes svoji online objednávku. Kurýři M. S., D. D., O. H., R. V., P. H. a F. D. ke komunikaci se zákazníkem uvedli, že u zákazníka se kurýř ohlásí cca 5 minut před doručením zakázky zprávou SMS s křestním jménem řidiče názvem on-line obchodu Rohlík.
101. Ze shora uvedených výpovědí kurýřů plyne, že ačkoliv kurýři neměli podle Rámcové smlouvy povinnost využívat vozidla z vozového parku žalobkyně, fakticky je využívali, přičemž uvedli, že auta mají jednotné firemní označení, polep objednatele Rohlík.CZ. Žalobkyně poskytovala kurýřům prostředky k výkonu práce, organizovala výkon jejich činnosti a vypůjčovala nástroje pro výkon práce (viz blíže výpovědi kurýřů uvedené v bodu 58. tohoto rozsudku). V posuzovaném případě kurýři uvedli, že se u zákazníka ohlašují cca 5 minut před doručením zakázky zprávou SMS s křestním jménem kurýra a názvem on-line obchodu Rohlík. Reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ.
102. Nejvyšší správní soud se k této podmínce vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35 tak, že: „Doplňkovým hlediskem může být i to, zda se osoba jeví jako zaměstnanec z pohledu třetích osob.“ Městský soud dospěl k závěru, že k uvedenému dochází i v posuzovaném případě, neboť kurýři se zákazníkům ohlašují s uvedením názvu on-line obchodu Rohlík.CZ a reklamace objednávek řeší zákazník se zákaznickou podporou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Rohlík.CZ. Podle čl. 7.4.4. mají kurýři také výslovnou povinnost chránit zájmy a dobré jméno žalobkyně.

103. Jak vyplývá z již výše citované judikatury, tento jednotlivý prvek sám o sobě neprokazuje, že se jedná o výkon závislé práce, avšak v souhrnu s dalšími okolnostmi, tak jak byl výkon práce popsán jednotlivými kurýry, nezanechává pochyb o tom, že kurýři vykonávali práci jménem žalobkyně. Soud dospěl proto k dalšímu dílčímu závěru, že z výpovědí jednotlivých kurýrů vyplývá výkon práce jménem zaměstnavatele, a tedy naplnění dalšího znaku závislé práce.
104. K naplnění dalšího znaku závislé práce, kterým je výkon práce podle pokynů žalobkyně (zaměstnavatele), podle soudu rovněž došlo. Prvostupňový orgán se naplněním tohoto znaku závislé práce zabýval na straně 93 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na straně 23 napadeného rozhodnutí. Z rámcové smlouvy vyplývají konkrétní pokyny pro výkon práce kurýrů pro žalobkyni. Pokyny pro kurýry plynou zejména z čl. 4 (Převzetí zásilky), čl. 5 (Doručení zásilky), jakož i čl. 7 (Práva a povinnosti smluvních stran). Podle čl. 4.2. „Dopravce je při převzetí Zásilky k přepravě **povinen** Zásilku řádně prohlédnout a informovat Odesílatele o případných vadách Zásilky“; podle čl. 5.1. „Dopravce je **povinen** doručit Zásilku na Adresu Zákazníka, tj. ke dveřím bytu, kanceláře nebo jiných prostor na Adrese Zákazníka, není-li v Objednávce uvedeno jinak, (...)“; podle čl. 5.3. „Dopravce je povinen před vydáním Zásilky zkontrolovat totožnost Příjemce a ověřit, že je starší 18 let“; podle čl. 5.5. „Nelze-li zásilku doručit podle 5.1. až 5.4. této Smlouvy, bude vrácena Odesílateli, neudělí-li Odesílatel Dopravci odlišné instrukce“; podle čl. 5.8. „Všecké dokumenty k doručované Zásilce, zejména pak potvrzení o převzetí, je Dodavatel povinen nejpozději následující den po doručení Zásilky doručit Odesílateli zpět do místa odeslání Zásilky Odesílatелеm a zapsat údaje do Systému“. Podle čl. 14 Rámcové smlouvy je žalobkyně oprávněna odstoupit od rámcové smlouvy nebo od jakékoli dílčí smlouvy v zákonem stanovených případech, zejména pak v případech podstatného porušení povinností kurýra stanovených v rámcové smlouvě. Za podstatné porušení povinností kurýra se považuje zejména situace, kdy kurýr opakovaně nebo trvale v rozporu s čl. 7.11 poskytuje přepravu v rozporu se standardy žalobkyně.
105. Právě existenci „Standardů Odesílatele“ ve smyslu čl. 7.11 Rámcové smlouvy, které jsou kurýři povinni dodržovat, soud pokládá za významnou indicii výkonu práce dle pokynů zaměstnavatele. Žalobkyně zjevně nemá zájem pouze na výsledku spolupráce, tj. doručení předané zásilky, ale rovněž na tom, aby kurýrní služba probíhala dle jejích představ, vymezených ve Standardech.
106. Shora uvedené povinnosti kurýrů jsou nepochybným znakem výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele. Pojem „instrukce“, který je uveden v shora citovaném čl. 5.5. je významově totožný s pojmem „pokyn“. Soud je toho názoru, že Rámcová smlouva je tvořena souborem pokynů, jehož rozsah (k tomu podrobněji dále) odpovídá právě závislé práci.
107. Výkon práce dle pokynů zaměstnavatele vyplývá též ze smlouvy o uzavřené mezi žalobkyní a kurýry, jejímž předmětem je zachování důvěrnosti. Podle čl. 3.1 smlouvy o zachování důvěrnosti se kurýr zavazuje, že nebude s důvěrnými informacemi nakládat „v rozporu s pokyny Společnosti“. Podle čl. 4.2 smlouvy o zachování důvěrnosti je kurýr povinen se „při práci s Důvěrnými informacemi, zejména v rámci přístupu k Osobním údajům řídit doloženými pokyny“ žalobkyně.
108. Dodržování pokynů žalobkyně je vynucováno systémem smluvních pokut. Podle čl. 10 Rámcové smlouvy v případě každého jednotlivého porušení ustanovení Rámcové smlouvy

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

či porušení standardů žalobkyně ze strany kurýra, vzniká žalobkyni právo požadovat po kurýrovi uhrazení smluvní pokuty. Systém pokut je popsán na straně 91 prvostupňového rozhodnutí. Právě smluvní pokuty za každé i nepříliš významné porušení povinnosti (např. pokuta 200 Kč za pozdní příchod na směnu) dle názoru soudu zakládají také nevýhodné postavení kurýrů spolupracujících s žalobkyní na základě živnostenského oprávnění oproti situaci, kdy by kurýrní činnost vykonávali na základě pracovní smlouvy či dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr.

109. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že žalobkyně dávala kurýrům pokyny, které přesahovaly rámec v obchodněprávních vztazích běžně stanovovaných práv a povinností, a práci kurýrů celkově vzato řídila.

110. Další, tzv. subordinační kritérium závislé práce úzce souvisí s kritériem předchozím. Prvostupňový orgán se naplněním znaku závislé práce spočívajícím v podřízeném vztahu zaměstnance vůči zaměstnavateli zabýval na straně 91 a 92 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na straně 20 a 21 napadeného rozhodnutí. Nadřízenost žalobkyně vůči zjištěným kurýrům se projevuje zejména tím, že žalobkyně určila kurýrům povinnosti, při jejichž porušení je oprávněna odstoupit od Rámcové smlouvy nebo od jakékoli dílčí smlouvy a požadovat uhrazení smluvních pokut. Tomu však neodpovídají oprávnění kurýrů, eventuálně reciproční povinnosti žalobkyně. Napříč Rámcovou smlouvou se objevují podrobně stanovené povinnosti kurýra, vskutku značný rozsah toho, k čemu se Dopravce „zavazuje“, „je povinen“, co „bere na vědomí“ či za co vše „nese odpovědnost“. Na straně druhé však ve smlouvě lze jen stěží nalézt práva Dopravce, který má de facto pouze právo na odměnu („Přepravné“) dle čl. 8. Rámcové smlouvy. K tomu je však nutné podotknout, že tato odměna není smluvená, nýbrž ji jednostranně určuje žalobkyně Ceníkem, kurýr tedy nemá možnost s žalobkyní o odměně jednat. V případě, že se změnou („aktualizací“) Ceníku nesouhlasí, má toliko možnost smlouvu vypovědět. Podobně mu svědčí jen právo vypovědět smlouvu, pokud nesouhlasí s aktualizovaným zněním Standardů žalobkyně (čl. 7.11. Smlouvy). Smluvní vztah mezi kurýrem a žalobkyní tedy není vyvážený, žalobkyně v něm vystupuje v pozici výrazně silnější strany, což svědčí o podřízeném vztahu kurýrů vůči ní.

111. Soud souhlasí rovněž s názorem žalovaného, že o podřízenosti kurýrů svědčí též okolnost, že při rozvozu, resp. při doručování zásilek kurýři museli dodržovat i časový rozvrh určovaný žalobkyní, a nemohli v rámci poskytování služby uplatňovat svoji volnost, jak je typické právě pro OSVČ. S vyřizováním zakázky jsou spojeny i sankce dle přehledu smluvních pokut. Srážky z dohodnutých odměn jsou např. za negativní hodnocení vyřízení zakázky zákazníkem (žádné hodnocení zákazníkem se automaticky považuje za negativní hodnocení do konce r. 2021, nyní je již bráno jako kladné hodnocení s 5 hvězdičkami). Z výpovědi svědka M. S. bylo mj. zjištěno, že priority v přidělování zakázkových bloků jsou v závislosti na spolehlivosti kurýra a jeho hodnocení zákazníkem.

112. Prvkem podřízenosti kurýrů vůči žalobkyni je i jejich osobní či hospodářská závislost na zaměstnavateli. Je-li tento prvek ve vztahu dvou subjektů naplněn, je tím vyloučena činnost odlišná od závislé práce, např. samostatná podnikatelská činnost, byť tento prvek není definičním znakem závislé práce. K uvedenému se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozsudku č. j. 6 Ads 46/2013-35: „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“ Z fakturace kurýrů vyplývá, že Rámcovou smlouvu se žalobkyní uzavřeli za účelem výtěžku a práci vykonávali za finanční odměnu. Jak již uvedeno shora, kurýři každý měsíc fakturovali částky prakticky odpovídající průměrné mzdě, v některých případech i částky násobně vyšší. Většina kurýrů sdělila, že kromě žalobkyně pro další firmy obchodní činnost nevykonává. Lze tedy uzavřít, že kurýři byli ekonomicky závislí na příjmu za odvedenou práci. Poslední podmínka závislé práce je tak splněna.

113. Nejvyšší správní soud uložil zdejšímu soudu rovněž, aby se zabýval specifičností výkonu posuzovaných činností, jejich ekonomickým základem a smyslem, tedy v daném případě prací kurýrů. Jak již bylo výše uvedeno, soud posuzovanou činnost neshledal takovou, aby v ní kurýři vykonávali nějakou specializovanou činnost. Kurýři de facto vykonávali činnost dopravce zásilek dle požadavků konkrétních koncových zákazníků tak, jak jim byly nabídnuty dispečinkem dle shromážděných dat od koncových zákazníků. Zboží dle objednávky ve skladu naložili a odvezli je koncových zákazníkům. Rozhodovací volnost, na kterou ve své obraně míří žalobkyně, byla dána toliko momentem přijetí zakázek v daný časový úsek. Kurýři mohli toliko ne/přijmout doručení zakázek v daný časový úsek. Způsob provedení, odpovědnost z toho vyplývající, již byla předem determinována povinnostmi obsaženými v uzavřených smlouvách, včetně nájmu za zapůjčení vozidla či mobilního telefonu, včetně pokut za nedodržení žalobkyní stanovených povinností. Rozhodovací volnost, na kterou ve své obraně poukazuje žalobkyně a o niž rovněž opírá existenci obchodních vztahů s kurýry, byla v daném případě natolik omezena (upínala se pouze k eventualitě ne/přijmout doručení zakázek v daný časový úsek), že soud vedla k závěru, že v reálném výkonu činnosti se jednalo pouze o dílčí součást vykonávané činnosti, za níž žalobkyně platila kurýrům dle vystavených faktur „odměnu“. Výše fakturovaných a vyplacených částek závisela na počtu vykonaných zakázek, což bylo ověřitelné ze strany žalobkyně prostřednictvím pronajatých mobilních telefonů (podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu) a byla rovněž ekonomickou motivací činnosti kurýrů, tedy ekonomickým smyslem práce kurýrů.

114. Žalobkyně se dovolává existence specifičnosti jejího podnikání, kdy řada společností, poskytujících služby koncovým zákazníkům, přistoupila k digitalizaci svých postupů a komunikaci se zákazníky distančním způsobem; způsob spolupráce mezi žalobkyní a osobami, které dopravují zboží koncovým zákazníkům, je specifický, zejména z důvodu, že tato spolupráce probíhá téměř výhradně digitálně; žalobkyně je významným podnikatelem v oblasti online prodeje potravin díky své schopnosti efektivně zajišťovat doručování potravin i v krátkém časovém horizontu, pokud by byla nucena dopravu zásilek zákazníkům zajišťovat prostřednictvím zaměstnanců, nebyla by z důvodu rigidního nastavení pravidel v zákoníku práce schopna plnit závazky vůči svým zákazníkům, proto používá model spolupráce s osobami samostatně výdělečně činnými (kurýry), které pro ni zajišťovaly dopravu zásilek zákazníkům.

115. K tomu soud uvádí, že na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že ve správním řízení bylo prokázáno, že činnost kurýrů, s nimiž vykazovala všechny znaky závislé práce, jak je vyžaduje ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce a též judikatura Nejvyššího správního soudu. V posuzovaném případě se soud ztotožňuje s žalovaným, že Rámcové smlouvy pouze zastíraly faktický stav, tedy že kurýři pro žalobkyni vykonávali závislou práci. Soud je toho názoru, že v kontextu dnešní doby není povaha podnikání žalobkyně natolik specifická, aby odůvodňovala obcházení pracovněprávních předpisů. I když žalobkyně sice správně tvrdí, že kurýři vykonávali činnost tzv. obojetné povahy, mohli tedy tuto činnost vykonávat jak v pracovním poměru, tak jako samostatně výdělečnou činnost, avšak v posuzovaném případě svědčily okolnosti doprovázející právní vztah kurýrů a žalobkyně o tom, že poskytování přepravy fakticky neslo znaky závislé práce. Správní orgány v tomto ohledu dostatečně zjistily skutkový stav, jejich závěry měly ve zjištěných skutečnostech oporu a soud je aprobuje.
116. Uvedené hodnocení věci podle soudu neodporuje ani závěrům přijatým Soudním dvorem EU v rozhodnutí Yodel, na které žalobkyně opakovaně odkazovala. Podle výroku tohoto usnesení *„Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby musí být vykládána v tom smyslu, že brání tomu, aby osoba pracující pro svého údajného zaměstnavatele na základě dohody o poskytování služeb, v níž je uvedeno, že je tato osoba nezávislým podnikatelem, byla kvalifikována jako „pracovník“ ve smyslu této směrnice, pokud může:*
- *za účelem poskytnutí služby, ke kterému se zavázala, využít subdodavatelů nebo náhradníků;*
 - *přijmout, nebo nepřijmout jednotlivé úkoly zadávané svým údajným zaměstnavatelem nebo jednostranně určit jejich maximální počet;*
 - *poskytovat své služby jakékoli třetí osobě, a to včetně přímých konkurentů údajného zaměstnavatele, a*
 - *stanovit si vlastní „pracovní“ dobu v rámci určitých parametrů a organizovat si svůj čas spíše v souladu se svými osobními potřebami, než pouze v souladu se zájmy údajného zaměstnavatele,*
- a to za předpokladu, že nic nenasvědčuje tomu, že je nezávislost této osoby fiktivní, a že není možné prokázat existenci vztahu podřízenosti mezi uvedenou osobou a jejím údajným zaměstnavatelem. Je nicméně na předkládajícím soudu, aby kvalifikoval tuto osobu z hlediska směrnice 2003/88 s přihlédnutím ke všem relevantním skutečnostem, které se jí týkají, a k ekonomické činnosti, kterou vykonává.“* (zvýraznění provedl soud).
117. V návaznosti na výše uvedené soud připomíná, že z dikce Rámcové smlouvy vyplývá, že žalobkyně kurýrům využití subdodavatelů zakázala, s výjimkou případů, kdy by k tomu udělila předchozí písemný souhlas. Takové ujednání dle názoru soudu nezakládá možnost (zcela svobodně) využít ke kurýrní činnosti subdodavatele nebo náhradníky. K tomu lze dodat, že fakticky všichni kurýři spojení s udělením pokuty žádné subdodavatele neměli a dopravní činnost vykonávali osobně. Soud je rovněž přesvědčen, že mezi kurýry a žalobkyní existoval vztah podřízenosti (viz výše).
118. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně *v závěrečném třetím žalobním bodu*, a sice že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou řízení spočívající v odmítnutí návrhu důkazu žalobkyně.
119. Žalobkyně konkrétně namítá, že v rámci odvolacího řízení vnesla důkazní návrh v podobě závěrečné zprávy z výzkumu názorů a postojů českých kurýrů na jejich spolupráci s

digitálními platformami. Soud ověřil ze správního spisu, že tuto zprávu skutečně žalobkyně připojila k podanému doplnění odvolání ze dne 2. 2. 2024. Žalobkyně výslovně nenavrhlala tuto zprávu jako důkaz, leč argumentovala v podání ze dne 2. 2. 2024 právě s odkazem na tuto zprávu, že dotazovaní respondenti (kurýři) jsou spokojeni s flexibilitou nastavené spolupráce a svoboda živnostníka je pro ně důležitější než jistoty zaměstnaneckého poměru.

120. I když se odvolací orgán v napadeném rozhodnutí ke zprávě z výzkumu názorů výslovně nevyjádřil, soud nepřistoupil z tohoto důvodu ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť na základě tohoto důkazu (zpráva z výzkumu názorů) nemohla žalobkyně prokázat či zpochybnit skutkové závěry zjištěné v rámci provedeného správního řízení opřené především o skutečnosti a údaje, které popsali konkrétně jmenovaní kurýři na straně 15 a 16 prvostupňového rozhodnutí. Je tomu tak proto, že zpráva z výzkumu názorů nemá žádný konkrétní vztah ke spáchanému přestupku žalobkyní a provedení tohoto důkazu nemohlo žádným způsobem vnést „nové světlo“ do skutkových závěrů žalovaného, že v posuzovaném případě byl prokázán faktický stav, kdy konkrétní kurýři vykonávali pro žalobkyni závislou práci tak, jak bylo popsáno a posouzeno výše. Soud proto souhlasí se žalovaným, že shora uvedený návrh důkazu není relevantní ve vztahu k výroku o vině a trestu za projednávaný přestupek.

121. Soud porovnal sankční právní úpravu účinnou v době spáchání přestupku a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, čj. 8 As 43/2019-40). Z porovnání právní úpravy ust. § 140 odst. 4 písm. f) ZoZ vyplývá, že tomu tak není, a že se oproti prvostupňovému, jakož i napadenému rozhodnutí na sankcionování přestupku pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ni nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty.

122. Pro úplnost soud reaguje na argument žalobkyně, že tzv. švarcsystém má být do budoucna legalizován. Soud připomíná, že podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) ZoZ ve znění účinném v době spáchání přestupku, vydání napadeného rozhodnutí i ke dne dni rozhodování soudu se právnická osoba dopustí přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1, podle něhož se nelegální prací rozumí závislá práce (resp. práce, která má znaky závislé práce podle § 2 odst. 1 zákoníku práce) vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah (pokud to neumožňuje jiný právní předpis). Žalobkyně je povinna se při svém podnikání řídit výlučně účinnou právní úpravou. Stejně tak soud nemůže přihlídnout k eventuální budoucí změně právní úpravy a musí při svém rozhodování zásadně vycházet z právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Argument žalobkyně, že její jednání nemá být v budoucnu kvalifikováno jako rozporné se zákonem, tak *a contrario* vede k závěru, že v současné době její jednání nezákonné je.

VI. Závěr

123. Soud přisvědčil žalovanému, že žalobkyně se dopustila přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) ZoZ, když kurýři přepravující objednané zboží jejím zákazníkům vykonávali tuto práci jako osoby samostatně výdělečně činné na základě obchodněprávního vztahu s žalobkyní, tedy mimo pracovněprávní vztah. Kurýrní činnost přitom vykazovala znaky závislé práce, tj. byla vykonávána osobně, soustavně, jménem žalobkyně, podle jejích pokynů, a v podřízeném vztahu vůči žalobkyni.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

124. Doručování objednaných potravin a jiných produktů je podstatou předmětu činnosti žalobkyně, na práci kurýrů je tak její podnikání závislé. Přesto žalobkyně nespověděla osobám samostatně výdělečně činným jen nárazové práce převyšující kapacitní možnosti jejich zaměstnanců ani krátkodobé speciální úkony vyžadující vyšší odbornost či složité technické vybavení, ale přepravu zboží zajišťovala výhradně za pomoci osob vykonávajících tuto práci mimo pracovněprávní vztah.
125. Žalobkyně měla pro kurýrní činnost vytvořeno zázemí. Kurýři byli dle Rámcové smlouvy povinni využívat primárně pomůcky k práci pronajaté od žalobkyně, využití vlastního automobilu či mobilního telefonu žalobkyně připustila, ale podmínila ho nejen potřebnými parametry daného zařízení, ale též svým předchozím písemným souhlasem. Taková ujednání dle názoru soudu nejsou typická pro rovnocenný obchodní vztah odesílatele s kurýrem, jenž uskutečňuje přepravu samostatně a nese odpovědnost za to, že poskytne smlouvené služby v ujednané kvalitě.
126. Stejně tak využití subdodavatele bylo dle Rámcové smlouvy a priori zakázáno, s výjimkou případů, kdy k tomu žalobkyně udělí předchozí písemný souhlas. Fakticky také všichni kurýři zjištění při kontrole vykonávali práci pro žalobkyni osobně.
127. Skutečnost, že někteří kurýři mohli poskytovat služby pouze v některé dny dle své volby, nespovědějí o nenaplnění podmínky soustavnosti závislé práce. U všech kurýrů, za jejichž výkon byla žalobkyně sankcionována, se nejednalo o spolupráci jednorázovou ani příležitostnou, nýbrž o pravidelný výkon totožné práce. Peněžní částky, které tito kurýři žalobkyni fakturovali, navíc odpovídaly průměrné mzdě, v některých případech ji i násobně převyšovaly.
128. Vznik živnostenských oprávnění dotčených kurýrů korespondoval se zahájením jejich činnosti pro žalobkyni. Před zahájením spolupráce se žalobkyní tedy neprovozovali v daném oboru podnikatelskou činnost a živnost s největší pravděpodobností založili právě za účelem práce pro žalobkyni, která na danou činnost nehledala zaměstnance.
129. Kurýři vykonávali práci jménem žalobkyně. Podle Rámcové smlouvy byli povinni chránit zájmy a dobré jméno žalobkyně. Měli v pronájmu automobily s polepem Rohlík.CZ. U zákazníka se kurýr ohlašoval před doručením zakázky uvedením svého křestního jména a názvu on-line obchodu Rohlík. Pokud chtěl zákazník zaplatit zpropitné, platil přes svoji online objednávku. Veškeré reklamace řešil zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ. Kurýři se tak zákazníkům jevíli jako zaměstnanci žalobkyně.
130. Kurýři pracovali podle pokynů žalobkyně, která jejich činnost veskrze řídila. Neměla přitom zájem pouze na výsledku spolupráce, tj. doručení předané zásilky, ale rovněž na tom, aby kurýrní služba probíhala podle jejich představ. O tom svědčí existence „Standardů Odesílatele“, které byli kurýři povinni dodržovat. Rámcovou smlouvu nadto tvoří rozsáhlý soubor povinností kurýrů, jejichž dodržování je vynucováno systémem smluvních pokut. Právě (také) smluvní pokuty za každé byť nepřilíš významné porušení povinností zakládají nevýhodné postavení kurýrů spolupracujících s žalobkyní na základě živnostenského oprávnění oproti situaci, kdy by kurýrní činnost vykonávali na základě pracovní smlouvy či dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr. Rozhodovací volnost kurýrů byla v daném případě výrazně omezena (upínala se pouze k eventualitě nepřijmout doručení zakázek v daný časový úsek).

131. O podřízeném vztahu kurýrů vůči žalobkyni svědčí podrobná smluvní úprava jejich povinností, kterým však neodpovídají oprávnění kurýrů, event. povinnosti žalobkyně. Kurýr má dle Rámcové smlouvy de facto pouze právo na odměnu, ta však není smluvená, nýbrž ji jednostranně určuje žalobkyně Ceníkem. V případě, že kurýr se změnou Ceníku nesouhlasí, má pouze možnost smlouvu vypovědět. Nemá tedy možnost s žalobkyní o odměně jednat, jak by se dalo v obchodněprávním vztahu očekávat. Smluvní vztah mezi kurýrem a žalobkyní tak není vyvážený, žalobkyně v něm vystupuje v pozici silnější strany, což svědčí o podřízeném vztahu kurýrů vůči ní. Kurýři navíc každý měsíc fakturovali částky odpovídající průměrné mzdě, v některých případech i vyšší, a většina kurýrů nevykonávala činnost i pro jiné subjekty než pro žalobkyni. Kurýři tak byli ekonomicky na příjmu za práci pro žalobkyni závislí.
132. Na základě uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
133. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. července 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.